Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Instrux, hvorefter Kiøbmændene eller de som enten bestyre Handelen eller forestaae Hvalfanger-Anlæggene i Grønland, i Særdeleshed, saavelsom og alle de der staae i Handelens Tieneste i Almindelighed, sig have at rette og forholde. [Kbh. d. 19. Apr. 1782].
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh., 1782

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

39.-196
Smaatryk.

Instrux,

hvorefter Kiøbmændene

eller de

som enten bestyre Handelen

eller forestaae

Hvalfanger-Anlæggene i Grønland,

i Særdeleshed,

saavelsom og alle de

der staae i Handelens Tieneste

i Almindelighed,

sig for Fremtiden have at rette og forholde.

B.R.H.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kiøbmanden, eller den, som forestaaer Handelens Bestyrelse ved en eller anden Kolonie i Grønland, har at opføre sig som det en duelig, troe, ærekier og virksom Handels-Betient egner og anstaaer: Med Flid og Iver bør han alle Tider og i alle Tilfælde søge den Kongelige Handels og Fiskefangstes Bedste og Fordeel, og see sammes Rettigheder i alle Dele uforkrænket conserverede. Sælhunde, Hvidfiske, Hval- og andre nyttige Søedyrs Fangst, samt alt Slags Fiskerie, hvortil i Landet gives Leilighed, saavelsom og Rævefangst, Biørneskytterie og Ederduns Indsamling, bør han paa alle mulige Maader opmuntre og understøtte. Paa en fornuftig og forsigtig Maade bør han omgaaes Grønlænderne, fordele dem til de beste Fangesteder, opmuntre dem til Flid, god Huusholdning og den efter Aarets Tider fordeelagtigste Fangstes Drift; undervise dem i Fiskerie og den rette Omgangsmaade; overtale dem til Fælledskab, eller billig Accord, med Danske Hvalfangere, naar og hvor Omstændighederne fordre det, samt i alle Dele paasee deres Tarv. Med utrættelig Flid og Nidkierhed, og uden at fornærme Indbyggerne eller blotte dem for Nødvendigheder, bør han betimelig indhandle, og derefter med første Skib hiemsende, alle i hans District forefaldende grønlandske Handels-Produkter.

Snighandel bør han af alle Kræfter og Formue stræbe at forebygge. Han maae derfor ei allene selv afholde sig fra al Slags Egenhandel, det være sig med Europæer eller Grønlændere, egne eller Fremmede; men han bør og (uden i saa Fald at see igiennem Fingre med nogen, i hvem det og er) med største Troskab og Aarvaagenhed paasee, at hverken Landets Europæer, eller Fremmede, eller egne Skibe afkiøbe Indbyggerne noget af de til Handel henhørende grønlandske Producter eller indbyrdes snighandle. Hans underhavende Mandskab maae han holde til flittigt Arbeide og i tilbørlig Ave. De Handelsvare, Material-Proviant-Flet- og Inventarii-Sorter, som allerede maatte findes ved, eller herefter blive sendte til den af ham modtagne Kolonie, haver han saaledes at forvalte og behandle, som efterstaaende Instrux byder, og han i sin Tid, eller naar paaæskes, troster sig til at ansvare; Ligesom han og holder rigtig Regnskabs-Bog og daglig Journal.

Handelens Assistent gaaer ham udi hans Forretninger tilhaande, forretter de Reiser og Handels-Togter, han ei selv finder Leilighed til; har Opsigt med Mandskabet; udveier Proviant, og assisterer med Skrivning eller hvad andet, hans Hielp kan være fornøden i.

Udi alle Henseender, og særdeles hvor hastig Resolution udfordres, haver han at henvende sig til den over Handel og Hvalfangst beskikkede Kongelige Inspecteur, hvis Foranstaltninger og Befalinger han (tilligemed de øvrige Handelens Betiente og Folk) har at rette sig efter med samme Lydighed, som om de fra den Kongelige Direction her vare udstædede.

Især haver han nøie at iagttage og efterleve følgende Poster.

Første Post.

Om Gudfrygtigheds Øvelse og et christeligt Levnet.

§. I.

Da ingen Ting nøiere bør at iagttages end en sand og reen Gudsdyrkelse, saasom ingen Velsignelse fra den Allerhøieste kan være at vente, hvor ingen alvorlig Bøn og Paakaldelse skeer, saa haver han ikke allene selv at opføre sig saaledes, at

hans

hans Underhavende og alle andre, kunne udi hans Person og Forhold have et got Exempel at efterfølge; men han bør og med Iver og Alvorlighed paasee, at Stedets samtlige Mandskab fører et ordentligt og anstændigt Levnet, og at de med største Ærbedighed bivaane saavel den sædvanlige Gudstieneste eller Bøn paa Søn- og Helligdagene, som de daglige Morgen- og Aften-Andagter, samt at der overhovedet intet begaaes, som kan foraarsage Gudsfortørnelse, eller være Grønlænderne til Anstød og Forargelse.

§. 2.

Hvo som uden bevislig Sygdom eller lovlig Forfald forsømmer Morgen- og Aften-Bøn, eller Gudstienesten om Søn- og Helligedage, bøder til de Fattige, første Gang 8 ß, anden Gang dobbelt, og saa fremdeles. Befindes det, at han imidlertid har drukket sig drukken; eller begaaet noget uanstændigt; eller han under Bønnen forstyrrer nogen i sin Andagt ved Støi, Latter, Banden, eller forargelige Geberder o. s. v., da straffes han paa Pungen eller Kroppen, efter Omstændighederne og Forbrydelsens Beskaffenhed.

§. 3.

Da Grønlændernes og Grønlænderindernes alt for store og frie Omgang med overvintrende Søefolk, Kolonister og andre Europæer i Landet (saavelsom og, ved nogle Steder, deres Omsværmen og Besøg paa egne og fremmede Skibe) har givet Anledning til Dovenskab, Fangstens Forsømmelse, Yppighed, Udsvævelser og megen Uorden; saa bliver saadan deres frie Adgang og Tilhold hos Europæerne ei allene paa det alvorligste forbuden; men han haver og ved de kraftigste Midler at forebygge samme, og især al mistænkelig Omgang med Qvindekiønnet.

Til den Ende bliver følgende at iagttage:

a) Europæerne maae ikke have frie Tilladelse, at udsøge sig hvilken Grønlænderinde de finde for got, til Oppasning, Klæders Syening, Tørring og Reenholdelse; men aldrende Fruentimmer, gamle trængende Enker og slette Forhververes Hustruer, naar de sidde med Familie og ikke ere for unge (eller i sidste Fald have en anden at sende i sit Sted, til at hente og bringe det Udfordrende) bør dertil af Kiøbmanden, eller, i hans Fraværelse af Assistenten, efter Overlæg med Missionairen, antages.

b) Grønlænderinder, men fornemmelig unge, og de som gaae til Underviisning, bør, naar det er mueligt, ganske forskaanes for at gaae paa Togter og lange Reiser med Europæere, især med vankundige Arbeids-Folk, for ikke at udsættes for Fristelser.

c) Indbyggerne maae under høieste Straf ikke gives fulde med Øl og stærk Drik. De maae heller ikke forvænnes ved Kaffe, Thee og andre Europæiske Sager, da saadant allene skader Sundheden, forderver deres Levemaade og giver dem Lyst til at hænge i Europæernes Huse.

Brændeviin især maae ikke gives Grønlændere, og under 10 Rdlrs. Mulct, eller tilstrækkelig Straf paa Ryggen, med meere, aldrig udskiænkes til Fruentimmer.

d) Mandskabet maae ikke drive Tiden hen i Grønlændernes Huse, og allermindst lade sig der finde paa mistænkelige Tider, som silde ud paa Aftenen, tilig om Morgenen, eller naar Mandkiønnet er ude paa Fangst; Men naar de i lovligt Ærende, og tillige med Kiøbmandens eller Assistentens Tilladelse ere der, bør de opføre sig sømmelig og anstændig, uden at give mindste Anledning til Forargelse.

Forsee de sig herimod, straffes de efter Fortieneste, paa Pungen eller Kroppen, eller paa begge tillige, ligesom Forbrydelsen er til.

e) Skulle nogen befindes at føre et mistænkeligt eller uanstændigt Levnet, og ikke efter Advarsel ganske afholder sig derfra, bør han med første Skib hiemsendes, enten hans paatagne Aar ere udtiente eller ikke.

§. 4.

Fædrene til uægte Børn have aarlig at betale 6 Rdlr. til Barnets Underholdning, indtil det har opnaaet sit 12te Aar.

Er Faderen i Handelens Tieneste, maae han ikke deraf udkomme, forinden den hele Sum er betalt; Men skulle han allerede være ude af Tienesten, naar Leiermaalet opdages, og ikke, saasnart han antræffes, godvillig vil rette for sig, ved enten at deponere den heele Sum, eller derfor stille antagelig Caution, da vil man ved lovlig Søgsmaal see ham tvungen, enten at erlægge Summen, eller paa anden Maade at optiene den. Døer Barnet, inden de bestemte 12 Aar ere

ude,

ude, nyder Faderen det for meget betalte tilbage, ifald han inden 2 Aar efter Barnets Død fordrer det ved Handelen. I andet Fald gaaer det til Missions-Kassen, til Hielp for trængende og faderløse Børn.

Missionairen antager sig, og til skikkelige Grønlændere bortsætter, Børnene, hvilke, endog fødde af en hedensk Moder, altid bør døbes.

Drengebørnene især maae med megen Omhyggelighed udsættes til gode Forhververe, helst ude fra Kolonien, hvor de betids kunne anføres til Fangst og hvad en duelig Grønlænder bør være kyndig i. Man maae og have Øie med Moderen, og stræbe at forekomme al videre Forargelse.

Hvad man, ved god Huusholding, kan faae sparet af de Penge, Faderen erlægger til Barnets Underholdning og Opdragelse (som i Almindelighed paa den sparsomste Maade bør besørges, og som desuden for et Drengebarn, efter Landets Vedtægt, ofte kan haves gratis) maae, saavidt det kan tilstrække, anvendes til at kiøbe Kajak, Rifle, Telt og Konebaad for til den unge Grønlænder, eller Konebaad og Telt, som Medgift for Pigen.

Efter hvad vi have afhandlet med Missions-Collegio, tvivle vi ikke om, at Missionairen jo besørger Forestaaende og derover holder Regning; Men naar ingen Præst er, eller han boer alt for langt borte fra Stedet, saa han deri ikke skulle kunne opfylde sin Pligt, da haver Kiøbmanden nøie at iagttage det Paabudne; Ligesom han og altid bør anmelde Leiermaalet for nærmeste Præst, naar denne ikke selv boer ved Stedet.

§. 5.

Da Strid og Uenighed omstøder de beste Foranstaltninger og virker de skadeligste Følger, saa maae han med megen Omhyggelighed see derhen, at Misforstaaelse, Had og Avind ikke faaer Indpas, enten imellem ham og de øvrige Officerer selv, eller imellem Kolonisterne indbyrdes; Ligesom han og bør bestræbe sig for, at leve i Samdrægtighed og god Forstaaelse med Præsten og de øvrige Missions-Betienterc.

Opkommer der dette uagtet Tvist eller Uenighed enten imellem ham og Missionairen, eller nogen af de øvrige, bør han see at faae den ved Mægling, paa beste Maade bilagt, eller derom henvende sig til Inspecteuren.

Anden

Anden Post.

Om Giftermaal.

§. 1.

Naar Handelens Betiente, efter indgiven Ansøgning, skulle blive tilladt at indtræde i Egteskab med Europæiske Fruentimmer, have de forud at indsætte saa meget i Enke-Kassen, at Enken efter Mandens Død aarlig kan nyde 60 Rdlr. Pension; Dog vil man isaa Fald see Indskudet paa sædvanlig Maade lettet.

§. 2.

Egteskab med virkelige Grønlænderinder tillades ikke; men naar Giftermaal med Fruentimmer af blandet Egteskab, efter derom given Ansøgning til Inspecteuren, indvilges, haver Betienten inden Bryllupet, at indskyde saadan Sum i Enke-Kassen for sin Kiereste, at hun efter hans Død, i det mindste kan nyde 40 Rdlr. aarlig Pension. Og binder dette Giftermaal ham ikke til Landet.

§. 3.

Betientere, gifte eller ugifte, som udsættes af Handelens Tieneste, tilstædes ikke derefter at boe i Landet; men gaae hiem med første Skib.

§. 4.

Hvad Bødker, Tømmermand og andre Kolonister angaaer, da tillades dem ikke at indtræde i Egteskab med Europæiske Fruentimmer eller virkelige Grønlænderinder; men naar Inspecteuren, efter indgiven Ansøgning om Giftermaal med Fruentimmer af blandet Egteskab, finder at Supplicanten besidder de udfordrende gode Egenskaber, samt Evne til at underholde en Familie, kan Egteskabet vel bevilges, dog paa Vilkaar, at der indsættes i Enke-Kassen saadan Sum, at Bødkerens eller Tømmermandens Enke kan efter Mandens Død nyde 25 Rdlr. Pension, og Arbeidskarlens 20 Rdlr. Skulle de ikke strax kunne udbetale den fulde Sum med Recognition, da maae de vel for det resterende efter Fundatzens Forskrivt give Obligation til Enke-Kassen; men derhos for Kapital og Renter stille saa antagelig Caution, at Directionen kan paategne deres Obligation til Udbetaling efter en bestemt Tid.

Til

Til hvilken Ende en Fierde Deel af deres Gage, eller mere, ligesom det udfordres, aarlig bliver tilbageholdet indtil Obligationen ganske er udbetalt. Hvilken fulde Betaling maae være erlagt inden fire Aar fra den Tid af, da Obligationen blev udstædt. Hvad de behøvende Frieheds Passer og Forlovere angaaer, da maae de selv sørge for at forskaffe sig samme.

§. 5.

Mandspersoner af blandet Egteskab maae gifte sig saavel med virkelige Grønlænderinder, som med Blandinger, og forblive i det første Tilfælde bestandig i Landet. Men staae de i Handelens Tieneste, som Kiøbmænd, Assistentere, eller anden Qvalite, hvor de nyde 50 Rdlr. fast Gage, bør de først melde det intenderende Giftermaal for Inspecteuren, og giøre saadant Indskud i Enke-Kassen, som i forestaaende Paragraf for Bødker og Tømmermand er fastsat.

§. 6.

Alle som staae i Handelens Tieneste og allerede ere gifte, men endnu ikke have indsat, eller strax ville indsette en billig, og efter Indspecteurens Skiønsomhed passelig Sum i Enke-Kassen for deres Hustruer, bør aarlig beholde noget tilgode af deres nydende Gage, paa det, naar de ved Døden afgaae, deres efterladte Enke og Børn da ei af Mangel paa nødtørftig Underholdning skulle blive Handelen til Byrde.

Og at man nu heri kan have en Regel at gaae efter, bør der for saadan Kiøbmand aarlig tilbageholdes 14 Rdlr., for en Assistent 10 Rdlr., for en Tømmermand eller Bødker 8 Rdlr., og for en Kok, Baadsmand, eller simpel Kolonist 6 Rigsdaler.

Af den Sum, som det saaledes tilbageholdte er opløben til inden Mandens Død, betales Renterne til den efterladte Enkes og Børns Underholdning; men Kapitalen falder efter hendes Død til Deling imellem deres Børn eller om ingen er, og der ikke heller i levende Live paa lovlig Maade er disponeret derover, da imellem deres andre Arvinger.

Skulle ellers bemeldte tilbageholdte Kapital være saa liden, at Renterne, i ovenmeldte Hensigt, ikke vare nogenledes tilstrækkelige, maae der tages af selve Kapitalen, saalænge den kan rekke.

§. 7.

Paa det Børn af blandet Egteskab ikke skal blive sig selv og Landet til Byrde, bør de i Almindelighed til Grønlandsk Handtering oplæres og med National-Proviant underholdes.

Hvad ellers Drengebørnene i Særdeleshed angaaer, da maae de enten anføres til at blive gode Grønlændere og derfor betimelig vænnes til Kajakken; eller oplæres i Landet til Bødker og Tømmermands Professioner, eller tages til Arbeide ved Handelen, eller anføres til Hval- og anden Fiskefangst. Men for alting maae man see derhen, at de ikke unyttig drive Tiden bort, eller forvænnes i Europæernes Kiøkkener og private Tieneste, da saadant allene føder Dovenskab, og giør dem uskikkede til, siden at erhverve sit Brød, enten paa europæisk eller grønlandsk Maade.

Naar Fædrene saaledes tilbørlig anføre og opdrage deres Børn, vil Handelen understøtte deres Bestræbelser, og paa beste Maade forhielpe Børnene.

Tredie Post.

Om Kolonisters Pligter og Forhold, samt hvad der, i adskillige Tilfælde, for alle Europæere er at iagttage.

§. 1.

Saavel Tømmermand og Bødker, som det øvrige Mandskab, ere forbundne til at efterkomme hvad Kiøbmand og Assistent befaler dem til Handelens, Hval- og Fiskefangstens Beste, enten det udfordres ved Dag eller Nat; og maae ikke vægre noget af det derhen hørende, eller ved en Kolonie forefaldende Arbeider, det være sig Huses Bygning eller Reparation, Materialiers, Farteiers og Foustagers Istandsettelse og Bevaring i Huus, Lyngruskning, Tørve-Graving, Driv-Træes Indsamling, Steenkuls Brækning og Transport, Fiskerie, Hvalfangst, nødvendige Reiser og Handelstogter, eller hvad andet, der maatte findes fornødent.

§. 2.

§. 2.

Naar Koloniens Mandskab er hiemme om Vinteren, og haver intet at bestille uden brygge, bage, hente Vand, eller for Handelens Regning binde Fiske og Sælhundegarn med andet smaat Huusarbeide, maae Kiøbmanden, for at conservere deres Sundhed og forekomme Skiørbug, beskiestige dem med saadanne Forretninger, der, foruden at være nyttige, tillige kan skaffe dem Bevægelse. Savner Kolonien Brændsel, og der paa den Tid gives Adgang til Lyng, haver hver Mand daglig at anskaffe 2 a 3 Byrder, ligesom Dagens og Veiens Længde er til. Giver Stedet Leilighed til Hvalfangst, maae denne, med de derfor udsatte Premier, med Flid iagttages, o. s. f.

Mandskabet maae og iblant skiftes til at gaae ud paa Skytterie, og leveres dem da det hertil fornødne Krud og Blye (som giøres Regnskab for) paa Vilkaar, at hvad de erhverve, kommer samtlige Kolonister tilgode til Forfriskning, og at anden Proviant derved spares, hvilket i Regnskabet, til Directionens Efterretning, bliver at anføre.

§. 3.

Kolonisterne bør tilholdes at fange Ræve paa grønlandsk Maade i Steen eller Jisfælder, og levere Skindene, vel udspilede, til Handelen, imod, at der for hvert Stykke af de beste blaae, som fanges fra Mortens Dag til midt i Januarii, betales til Opmuntring 2 Mk. 8 ß., og for de beste hvide 1 Mk. 8 ß. (da alle maae være fuldvoxne, tidige og ubeskadigede) men for de mindre, eller ei fuldt saa gode, noget mindre, i Forhold til Værdien. Herhos er at iagttage, at Europæerne selv bør passe sine Fæller, og ikke dertil betiene sig af Grønlændere.

Paa de Steder, hvor Isen om Vinteren tillukker Havet, bør Mandskabet forsøge Sælhunde-Fangsten med Garn under Isen, og paa det de dertil desmere kan opmuntres, gives dem for hver Sælhund, som de bevislig selv, i egne Garn, fange og til Handelen levere, 6 ß. Premie, foruden Skindets og Spekkets Verdie efter grønlandsk Priis. Derimod maae de ikke udlaane Garn til Grønlænderne og selv deraf tage Fordelen, ei heller hindre dem fra egen Fangst, ved at passe paa Europæernes.

Hverken Handelens Betiente, eller Folk, maae af deres egen Fangst selv hiemsende enten Spæk, eller andre Vare, men de have om Premien og Betalingen for saadan Fangst, at henvende sig til Koloniens Kiøbmand, til hvilken Varene skal leveres, og fra ham hiemsendes.

Skulle ellers nogen især, paa forbemeldte Fangster udmerke sig ved Flid og Vindskibelighed, skal saadant desuden blive taget i Betragtning, til Forfremmelse i Handelens Tieneste.

§. 4.

Ingen, i hvem det end er, enten han staaer i Handelens eller Missionens Tieneste, og enten han er gift eller ugift, maae afkiøbe Grønlænderne, eller ved Snighandel med andre forskaffe sig (langt mindre hiemsende, eller til egne og fremmede Skibe, under noget Slags Paaskud affette) Spæk, Tran, Barder, Biørne-, Reendyr-, Sælhunde- eller Ræve-Skind, Enhiørnings-Horn, Hvalros-Tænder, Ederdun, eller noget andet Slags Vare, som hører til Handelen. Men skulle noget deraf til egen nødvendig Brug og nødtørftig Huusholdning behøves, maae samme tages hos Kiøbmanden, som det før billig Priis skal overlade.

Hvad Spekket især angaaer, da maae vedkommende derom betimelig melde sig hos Kiøbmanden, paa det han i rette Tid kan anskaffe det Behøvende; ligesom han derhos nøie maae paasee, at ikke mere leveres, end til egen Huusholdning (naar denne føres paa en ordentlig og sparsommelig Maade) høistnødvendig udfordres.

Handler nogen herimod, bliver efterstaaende 8 Postes 2 §. til Følge; ligesom og Forbrydelsen, snarest mulig, indberettes Inspecteuren.

§. 5.

Hvad Spæk og Sælskind, som saaledes til egen nødvendig Brug forlanges, saavel af Missionen, som Handelens Betiente, og Stedets Mandskab, skal dem udleveres til følgende for hele Landet lige bestemte Priser.

1 Fad Spæk	2 Rdlr.	=
1 sortsidet eller spraglet Sælskind	—	12 ß.
1 ordinair Sælskind	—	6 =

Sorte Vandskind og grønlandsk Solle-Læder betales saameget høiere, som Tilberedningen koster.

Skulle

Skulle en eller anden af disse Sorter savnes ved Handelen, men findes i en Grønlænders Værge, som ikke selv behøvede den, og en af Mandskabet virkelig trængte dertil, da maatte det vel af Grønlænderen henbringes til Kiøbmanden, og der, for Requirentens Regning, betales med tilladte Handelsvare, men derhos maatte nøie paasees, at intet Undersleb derved blev begaaet, og at Prisen ikke var saa høi, at Indbyggerne derover kunne forvænnes.

Ellers bør Kiøbmanden stræbe at mage det saa, at det fornødne altid kan haves ved Handelen.

§. 6.

I Henseende til Skytterie bliver for alle og enhver at iagttage, at der ikke til Grønlænderne enten ved eller uden for Handelens Etablissementer, maae udleveres Geværer, Krud eller Blye, for dermed at skyde Ræve eller andet, paa saadan Maade, som forhen skal have gaaet i Svang, at de som have giort Udlaanet til Grønlænderne, tage Fordelen deraf.

Forseer nogen sig herimod, bødes 2 til 10 Rdlr. eller mere, efter Omstændighederne. Dog er herved ei at forstaae, om Kiøbmanden, eller en anden Betient, ville til de ved Kolonien boende Grønlændere, helst uduelige Forhververe, udlaane Gevær eller Krud, for dermed at lade skyde Harer, Rypper eller anden Forfriskning, paa en Tid, naar intet derudover ved Fangsten kan blive forsømt; men Udlaanet maae ei strække sig videre, eller til længere Tid, end 1 a 2 Dage hver gang.

§. 7.

Naar nogen, hvis Tid er udløben, forlanger at gaae hiem, og ikke vil lade sig overtale til længere at tiene, maae Kiøbmanden (ifald Personen findes duelig og hans Tieneste fornøden) see at formaae ham dertil, ved at tilstaae sædvanlig Forbedring i den aarlige Løn, dog at den, for 2 til 3 Aar, ikke overstiger 4 til 5 Rdlr. for hver Gang, han saaledes paatager ny Tieneste, og at derhos iagttages, at den hele aarlige Løn, denne Forbedring iberegnet, aldrig maae overstige 60 Rdlr. for en Bødker og Tømmermand, 40 Rdlr. for Kok og Baadsmand, og 38 Rdlr. for gemene Matroser og Arbeidskarle. Herfra undtages dog de gamle i Tienesten, som allerede maatte være tilstaaet mere.

Bemeldte Tillæg, saavelsom den Persons Navn, samme er lovet, maae aarlig til Directionen indberettes, og udi Mandtals-Roullen anføres, med Forklaring fra hvad Tid Tillægget angaaer; ligesom bemeldte Roulle, der aarlig med Skibene skal hidsendes, ogsaa maae indeholde, hvorlænge enhver har tient og fremdeles skal tiene, samt hvad Løn han nyder.

§. 8.

Hiemgaaende Kolonister skal medbringe Skudsmaal om deres Forhold i Landet fra Missionair og Kiøbmand; ligesom Handels-Betienterne, i saa Fald, tillige have at forsyne sig med Attest fra den Kongelige Inspecteur.

Fierde Post.

Om Grønlænderne.

§. 1.

Handelens Betiente, Mandskabet, og overhovedet alle Europæere i Landet, bør med Kierlighed og Sagtmodighed omgaaes Indbyggerne, være dem til Hielp i hvad man kan, foregaae dem med gode Exempler, samt nøie tilsee, at dem ingen Uret eller Overlast i nogen Maade vederfares.

Skulle noget usømmeligt af Grønlændere begaaes, som enten Tyverie eller andre grove Laster, da maae Kiøbmanden med al Lemfældighed formane dem til at afstaae derfra. Frugter dette ikke, eller Forseelsen er særdeles grov, straffes de derfor efter Omstændighederne og Forbrydelsens Beskaffenhed.

§. 2.

Kiøbmanden bør drive en ikke mindre forsigtig end redelig Handel med Grønlænderne, og derhos anvende al muelig Klogskab og Iver for at sætte dem i tilbørlig Virksomhed, oplive deres Flid, og befordre deres Opkomst.

§. 3.

Dersom Grønlænderne Foraar og Sommer, indtil de flytte i deres Vinter-Huse, anvendte Tiden paa den vigtige Lodde- og Sælhundefangst, saavelsom

og

og nyttigt Fiskerie, i Stedet for at gaae paa Reenjagt, sværme om paa Øerne efter Æg, eller ligge ved Lax-Ørred-Elvene for at fortære strax paa Stedet hvad de fange: Dersom de omhyggelig samlede Forraad af tørret Kiød og Fisk til den forestaaende lange Vinter, og da, uden at ødsle, sparede det samlede til knappe Tider. Dersom de om Vinteren drev Fangsten tilbørlig og paa den fordeelagtigste Maade samt betiente sig af Sælhunde-Garn, ved de Steder, de kan bruges, og hvor de undertiden fange got, naar andet mislinger: Dersom de tillagde sig det Nødvendige til Fangstens Drift og Oekonomiens Vedligeholdelse, inden de tilbyttede sig mindre fornødne, eller overflødige Ting, o. s. v., da skulle deres Nød aldrig stige til saadan Høide, som den mange Vintre giør.

Han bør derfor af alle muelige Kræfter stræbe at raade Bod herpaa, opmuntre Indbyggerne til den, efter Aarets Tider fordeelagtigste Fangstes Drift og en vindskibelig Huusholdning, lære dem Omgangen med Sælhundegarn, og undervise dem i Torske-Hellefynder- og andet nyttigt Fiskerie, samt Fiskens Behandling og Tørring til Vinter-Provision.

Men saalænge Sælhunde og Hvidfiske ere at bekomme bør denne vigtige Fangst først og fremst drives.

Hvalfangsten bør (hvor dertil gives Leilighed) opmuntres og understøttes. Tillade Omstændighederne ikke, at Indbyggerne kan drive den paa Europæisk Maade med Sluppe og Liner, maae de, saa got som muelig, fortsætte den paa Grønlandsk. Og haver han da ei allene at giøre dem al den Bistand han kan, men han bør især paadrive, at hver Konebaad, fornemmelig naar den gaaer eene ud paa Fangst, forsyner sig med 2 Harpuner og Blærer, og at Grønlænderne ikke begynde at lendse Fisken, inden 2den Harpun er isat.

Ogsaa Rævefangsten, i den Tid Skindene ere tidige, haver han paa det kraftigste at opmuntre, og derhos tilholde Grønlænderne, at de tilbørlig spile Skindene, hvori han maae undervise dem, og at de ikke rykke Stierten eller Rumpen af, da Skindet derved taber meget i sin Anseelse og Værd. Ved denne Fangst kan han endog sætte Børn og uduelige Forhververe i Virksomhed.

§. 4.

§. 4.

Hvor Grønlænderne maatte befindes at boe for meget sammenhobede, haver han at fordele dem til de af Erfarenhed bekiendte beste og nærsomste Fangesteder. Og da man har havt alt for mange Exempler paa, at de, som længe opholde sig, men især opdrages, ved Kolonierne og Logerne, i Almindelighed pleie at blive de udueligste blant den hele Nation, siden onde Exempler, farlige Tillokkelser, stærk Drik, Misbrug af Øl og Dansk Proviant, der, paa et Sted mere end paa et andet, forlede til Dovenskab, Yppighed og et ryggesløst Levnet; saa haver han ikke allene at paasee, at Indbyggerne ikke formeget sammenklynge sig ved Etablissementerne, og at deres alt for store og frie Omgang med Europæerne i Landet og Søefarende, ved de kraftigste Midler hemmes (vid. 1. Post, §. 3.); men han bør og lade det være sig høistmagtpaaliggende, og vaage over, at Landets Børn (uden at forvænnes i Ungdommen ved Europæisk Kost, fremmed Drik og alt for varme Klæder) opfødes som Grønlændere, paa det Indbyggernes gamle Haardførhed og ukunstlede Levemaade ikke efterhaanden skal udarte til Kielenskab, og Følgerne deraf blive Landets og Handelens Ruin.

Drengebørnene bør betimelig anføres til at blive gode Forhververe, og derfor tilig vænnes til Kajakken og Landets Fangst. Han maae og med Iver paasee, at de ikke forvænnes i Europæernes Kiøkener og Tieneste, hvorved de allene tilig faae Smag paa Ørkesløshed, da det falder dem mageligere at fange Ulker eller skyde Rypper for Europæerne, end at udstaae de Besværligheder, som den rette Grønlandske Fangst fører med sig.

§. 5.

Dansk Proviant bør ikke gives Grønlændere uden i Hungers og Sygdoms Tid, eller naar de staae i fast Tieneste ved Handelen, eller de drive Hvalfangst i Selskab med Europæerne, paa en Tid, da de selv lide Mangel; thi, foruden andre ødelæggende Følger, skulle Grønlænderen, naar han vidste at faae Europæisk Kost, saasnart han havde nogen Trang, lægge sig paa den dovne Side, drive Fangsten lunken (om ikke ganske tilsidesætte den) og alt for meget see paa Veirliget. Men naar Indbyggernes Nød virkelig fordrer Understøtning, maae tilladte Europæiske Proviant-Sorter, Tørfisk, grovt Skibsbrød og graae Erter,

paa

paa en fornuftig og sparsom Maade, uddeeles til de Nødlidende, i Forhold til den Trang, som mere kan herske i et Huus, end i et andet.

Skulle almindelig Misfangst og langvarig Hunger (som Gud forbyde) indfalde, saa at en betydelig Forstrækning udfordredes, maae man og, saavidt mueligt, see at raade Bod paa Indbyggernes Nød med Dansk Proviant, som de fattigste nyde Gratis, men de øvrige betale med Grønlandske Produkter, naar Fangsten igien slaaer ind.

§. 6.

Man maae stræbe at sette slette og uduelige Forhververe, som ellers leve deres Landsmænd til Byrde og Handelen til Tab, i Virksomhed, paa en Maade, hvorved de kan blive baade sig selv og Staten nyttige. Og da en til Kajak- eller anden grønlandsk Fangst uduelig Forhverver, gierne kan blive en meget god Hvalfanger, Kolonist, Baadsmand, Fisker eller Veegsteenshugger, saa haver han for Inspecteuren at opgive og foreslaae saadanne til Landets almindelige Fangst uduelige Grønlændere, da de, efter forefindende Omstændigheder, af Inspecteuren antages og anvises Plads i Handelens Tieneste, hvor en Hvalfanger nyder 10 til 20 Rdlrs Løn og halv eller heel Mands Kost; men en Kolonist, Baadsmand eller Fisker 8 til 16 Rdlr., og halv eller heel Kost.

Herved er følgende Regler at iagttage:

a) Ingen Grønlænder, som allerede er, eller kan haabes at blive nogenledes duelig Forhverver, bør antages i fast Tieneste ved Handelen.

b) Dersom de i Tieneste staaende skulle have Drengebørn, som kunne dannes til gode Fangere, da bør de (og dette maae, ved Forældrenes Antagelse i Handelens Tieneste, forudsiges) dertil betimelig anføres, og derfor til duelige Forhververe udsettes, uden at giøre sig Haab om, at kunne med Tiden ogsaa komme ind i Tienesten, hvortil allene danske Mænds Børn, og Grønlændere, som ikke ere, eller kan blive, duelige Fangere, bør vælges, paa det Landet ikke skal blottes for de til den grønlandske Fangstes Drift brugbare Indbyggere, og derved tabe sin Styrke.

c) Til Hvalfangst bør ovenmeldte uduelige Forhververe først og fremst antages, siden denne ellers medtager svære Lønninger, og Grønlændere dertil i Almindelighed ere vel skikkede.

Femte Post.

Om Koloniens Oeconomie og Bestyrelse.

§. 1.

Naar Foraars-Togterne ere forbi, og Skibet expederet, ligesom ellers stedse, naar Tiden det tillader, maae alle Ting ved Kolonien settes i beste Skik og Orden, saavel i Henseende til Oeconomien, som hvad ellers enten med Huses Istandsettelse og Reparation, eller i andre Henseender kan findes fornødent.

Saa maae og omhyggelig indsamles saa meget Tørv eller andet Brændsel til Vinteren, som skee kan og fornøden eragtes, og desuden, naar man kan finde Leilighed dertil, noget henlegges i Forraad til næste Aar, ifald et eller andet mødende Tilfælde da skulle giøre det nødvendigt.

§. 2.

Naar da saadant, med hvad der ellers ansees nødvendigt, er skeet, foretages Handelstogterne strax, om Sælhunde-Fangsten er begyndt, hvis ikke forsøges med Torske- og Hellefynder-Fangsten paa Grundene uden for Landet, saavelsom i Fiordene. Og bør dette, samt alt andet nyttigt Fiskerie, med største Flid og Iver drives, hvor og naar Leilighed dertil gives, paa det samme (foruden anden vigtigere Fordeel) ogsaa kan indbringe noget til Hielp i Huusholdningen og Besparelse i den europæiske Proviant; men naar den rette og beqvemme Tid til Togterne kommer, maae disse, frem for alt andet, uden Forsømmelse eller Ophold med mueligste Flid fortsettes.

§. 3.

De Fartøier, som ikke bruges om Vinteren, besørger han paa Landet opsatte, fastsurrede og vel forstyttede, samt, paa beste Maade, med gamle Sælhunde- eller Telte-Skind forsynede, indtil Foraaret, da han, saa tilig, som muligt er, og Veirliget det tillader, igien begiver sig paa Fangst eller Handels-Reiser.

§. 4.

§. 4.

Mandskabet bør bestandig holdes i Virksomhed ved nyttige Forretninger (3. Post, §. 1, 2 og 3.), dog bliver den Forsigtighed overalt at iagttage, at det, som for Handelen findes fordeelagtigst, og efter Aarets Tider vissest, først bliver foretaget. Og maae hverken Veiens Længde, eller Reisernes Besværlighed, eller en ubehagelig Tid paa Aaret, afskrekke ham fra at fortsette Handel og Fangst saalænge muligt, og noget er at bekomme, men han bør heri, som i alt andet, vise sig at være en troe, ærekier og virksom Betient, og selv foregaae sine Underhavende med opmuntrende Exempel.

§. 5.

Proviant udveies og udmaales til enhver efter den fastsatte Spise-Taxt, hvorefter Stedets Mandskab, saavelsom Missions-Betienterne, skal forsynes rigtig og ordentlig. Og haver han altid nøie at iagttage, at den ankommende nye Proviant bliver henlagt i god Behold, indtil den i Forraad værende gamle først er forbrugt. Han bør ligeledes, som en god Huusholder, iblant andet have Indseende med den, der er sat til Kok, saavelsom i Almindelighed med alle andre, at intet spildes, eller af Uagtsomhed forødes, samt at der for hele Mandskabet koges under et, da separate Madlavinger og Bordsetninger medtager alt for megen Brændsel og foraarsage Uorden.

§. 6.

Af Proviant maae intet til de Ugifte paa Regning udleveres, (med mindre særdeles Omstændigheder skulle giøre det fornødent) men de Gifte, som ingen Børn have, maae nyde ½ Portion grov Kost efter Spise-Taxten. De der have Børn maae ei nægtes Proviant til fornøden Udkomme, dog saa, at de derover ikke komme i Gield til Handelen.

§. 7.

Mandskabet maae ikke tildeles deres tilkommende Portion Brændevin Anker- eller Potteviis, da saadant allene giver Anledning til Uorden og Misbrug, men de bør (saaledes som forhen paabuden, og Spise-Taxten tilholder) Glasvis nyde sin Ret, og de bør virkelig nyde den.

§ 8.

Den Proviant, som sendes Indbyggerne til Understøtning og Hielp i Hungers Nød, bør til dette Brug redelig anvendes, og derfor, naar det gielder paa, fornuftig uddeles til nødlidende Grønlændere, ved Vegt og Maal, som i Regnskabet anføres med den Nøiagtighed, at han, naar det paafordres, kan beedige samme.

Af denne Proviant (som sparsom bør uddeles, og omhyggelig conserveres) maae alle Aar haves i Forraad. Den gamle forbruges først; og hvad der skulle blive bedervet, ved forlænge at henligge, anvendes ved Kolonien.

I øvrigt maae Grønlænderne paa ingen Maade ved europæisk Kost forvænnes. (See mere 4 Post, §. 4 og 5.)

§. 9.

Til Fortæring imedens Skibet ligger paa Havnen, og Skipperen med Styrmanden spiser i Land, gotgiøres noget efter Billighed, saaledes som hidtil sædvanligt, da man ikke paatvivler, at han jo, som i alle andre, saa og i dette Tilfælde, viser al mulig Sparsommelighed, til Handelens Bedste.

§. 10.

For at conservere Mandskabet saa meget mulig for Sygdom, tillades ham at kiøbe nogen ferskt Mad til deres Forfriskning, dog maae samme ikke beløbe over 10 til 12 Rdlrs. Værdie i Kramvare aarlig, ligesom og derimod noget paa den daglig forordnede Kost maae spares, som da udi Proviant-Regnskabet anmerkes.

Deres tilkommende Portion Tør-Fisk maae og, naar det findes tienligt, bortbyttes mod ferskt Mad, dog paa en ordentlig Maade, og til beste for hele Mandskabet.

§. 11.

Naar man, formedelst Udlevering i smaae Partier, ikke med den annammede Vegt skulle kunne udkomme, da tilstaaes paa 14 Lispund Flæsk, Kiød eller Smør, 6, 7 a 8 Pund; paa Brød eller Fisk 2, 3 a 4 Pro-Cento; og paa grøn Sæbe 10 Pro-Cento.

§. 12.

Ligesom han i Almindelighed med største Omhyggelighed bør paasee, at alle Kram- og Cargason-Vare, Materialier, Proviant- og Flet-Sorter, med mere,

som

som ham er anbetroet, blive paa beqvemme Steder henlagte, og mod Dryb, samt al anden Bedervelse, conserverede; saa haver han og især at bære Omsorg for Krudet og Geværene, samt til den Ende paa Loftet at indrette et lidet Kammer af ordinaire Bræder, hvilket forsynes med en Laas, hvortil han altid bør have Nøglen i sin eget Giemme, og hvor han selv bør være nærværende, naar der op- og tillukkes.

I dette Kammer hensettes Krud, Rifler, Flinter og andre Geværer, saaledes at de kunne være forvarede mod Fugtighed og Rust, ligesom Krud-Foustaget desuden indvikles i et uldent Dække, for at forekomme Skade.

§. 13.

Kiøbmanden maae hverken til Missionens eller Handelens Betiente, eller til Stedets Mandskab, udlevere paa Regning mere Tobak, end han skiønner de (efter enhvers Omstændigheder og Forfatning) paa lovlig Maade kan forbruge. Ikke heller maae Koloniens Folk overlades mere Krud og Blye, end dem af Kiøbmanden gives til Brug, naar de vexelviis gaae ud at skyde Forfriskning for Stedets samtlige Mandskab. (3. Post, §. 2) Dog er herved ei at forstaae, om en eller anden skikkelig Kolonist, for egen Person, forlanger en liden Portion deraf paa Regning, til at forbruge paa Jagt, naar Kiøbmanden ingen Mistanke har om utilladelig Anvendelse.

§. 14.

Ingen af Koloniens Folk maae udleveres saa meget paa Regning, at de derved geraade i Gield til Handelen, men heller altid beholde noget tilgode paa deres Løn, da Kiøbmanden ellers derfor maae staae til Ansvar.

Til den Ende haver han i sin holdende Gage-Bog tydelig at anføre, hvad enhver af Mandskabet enten her (hvorfra Kiøbmanden faaer den fornødne Underretning) eller i Landet, kan have oppebaaret paa Regning, som Forskud, eller efter Anvisning, paa det han deraf maae see hvad enhver kan betroes.

§. 15.

Kiøbmanden bør holde og efter det dertil udsendte Schema nøiagtig indrette, samt aarlig hidsende Journal over hvad daglig passerer, hvorlænge hver Handels-Togt varer, hvormeget der paa hver saadan Reise, saavelsom og daglig hiemme ved Kolonien, indhandles, af hvad Beskaffenhed de saaledes indhandlede grønlandske Produkter ere, paa hvad Steder de slettere ere indkiøbte, og hvad der er

Aarsag til deres befundne Forringelse, med mere som ovenmeldte Formular giver Anledning til og foreskriver.

§. 16.

Ogsaa Assistenten (som han paa beste Maade maae anføre og undervise) haver daglig at holde og aarlig at hiemsende Journal over hvad, saavel hiemme ved Kolonien, som paa hans Reiser forefalder, samt hvad der indhandles, med mere. Det er ham og, ligesom Kiøbmanden, tilladt, enten ved indstreede Anmerkninger i Journalen, eller aparte, at give sine Tanker, om hvad han troer tienligt til Handelens, Fangstens og Landets Opkomst, paa det man deraf, saavelsom især af hans udviste Flid og Conduite, kan lære at kiende hans Duelighed.

§. 17.

End videre haver Kiøbmanden bestandig at holde tvende nummererede, gienemdragne og med Inspecteurens Segl og Autorisation forsynede Protocoller, nemlig:

a) En Hoved-Handels og Regnskabs-Bog, som føres paa Dansk, i Form af en Journal, og indrettes efter vedfølgende Schema. I denne Bog haver han (saavel til Eftersyn for Inspecteuren ved Regnskabernes Confrontation, og naar forlanges, som til stedsevarende Efterretning ved Steder) daglig specifice at anføre alt hvad der ved Kolonien indkommer og udgaaer af grønlandske Produkter, Handels- og Cargason Vare, Materialier, Proviant- og Flet-Sorter, med mere en Kiøbmand er betroet til Bestyrelse og Forvaltning, med hosføiet omstændelig Forklaring ved enhver Sort især, saaledes at man i denne Protocol, for hver Dag, tydelig kan see, hvad grønlandske Producter der ere indkomne, hos hvem og hvor de ere indhandlede, af hvad Bonite, hvad derfor er betalt i Handelsvare, og naar det er betalt. Skulle Betalingen formedelst Eierens Fraværelse, eller anden Aarsag, som udtrykkelig maae nævnes, ikke under samme Dato, som de indhandlede Vare, i Regnskabs-Bogen kunne indføres, haver han i Side-Rubriqven, lige ud for det Sted, hvor bemeldte grønlandske Producter ere førte til Indtægt, at henvise til det Pagina og Datum i Protocollen, hvor Betalingen siden er skeet og specifice anført. Ligeledes hvad europæiske Handelsvare, Materialier, Proviant- og Flet-Sorter, med mere, Kiøbmanden enten har modtaget

taget til Indtægt, eller igien udleveret, enten som Betaling, eller paa Regning, eller til Forslegning, eller til Reparationer og Anvendelse ved Kolonien, eller til hvad Brug det være kan, som altid udtrykkelig og omstændelig maae anføres.

Ved hver Maaneds Slutning haver Assistenten (eller hvor ingen er, Tømmermanden og Bødkeren) udi Protocollen at attestere det af Kiøbmanden for samme Maaned anførtes Rigtighed, eller, ifald han treffer Mangler, da anføre samme i sin egen Journal, under den Dato, Forretningen skeer, og tillige indberette dem til Inspecteuren, paa det han kan føie de fornødne Anstalter.

b) En Copie-Bog, hvorudi han ordlydende haver at indføre alle de Breve, Ordre og Resolutioner, som enten fra Directionen, eller Inspecteuren, maatte indløbe, og hans Embede vedkommer. Hvilke Documenter skal, under samme Nummer som de i Copie-Bogen indføres, henlegges i Pakker for hvert Aar, og det ene med det andet, til bestandig Regel og Rettesnoer, bevares ved Stedet.

Bemeldte tvende Protocoller maae hverken maculeres eller raderes, men hvad der feilskrives undertegnes med Prikker. Og paa det man betids kan have nye isteden, naar de gamle Protocoller ere fuldskrevne, haver Kiøbmanden halvandet Aar forud at giøre Erindring derom hos Inspecteuren, paa det han beiimelig kan anskaffe dem fra Handelen, og derefter i lovlig Form sende dem til Kiøbmanden.

§. 18.

Da han som Kiøbmand har modtaget Kolonien, med alt derhen hørende af rørlige og urørlige Effecter, saa bør han og derfor at staae til Ansvar og aflegge rigtig Regnskab.

Til den Ende er det og Inspecteuren, ved Kongelig allernaadigst Befaling, paalagt, at efterse aarlig de i hans Inspectorat beliggende Koloniers og Logers Beholdninger af Proviant, Kramvare, Materialier ꝛc. ꝛc., og samme med Kiøbmændenes Regnskaber at controlere.

Siette

Siette Post.

Om de grønlandske Produkters Indhandling m. m.

§. 1.

Med Grønlænderne bør drives en klog og forsigtig Handel, saaledes, at han, uden at blotte dem for de til deres Fangstes Drift og Husholdings Vedligeholdelse udfordrende sande Nødvendigheder, redelig tilbytter sig Overskudet fra deres egen Fornødenhed.

Jo større Mængde gode Grønlandske Produkter, han nu paa denne Maade kan faae indhandlet, jo mere har han opfyldt sine Pligter, som en retskaffen og duelig Handelsbetient.

De Europæiske Vare, som sendes til Handelen for at afsættes til Grønlændere, ere alle af den Beskaffenhed, at de uden Skade kan overlades dem; men fornuftige Regler bør dog bestemme Tiden og Forholdet; thi Vare, som paa en vis Tid ere ganske uskyldige og nyttige, kan paa en anden være at ansee som overdaadige. Saaledes bør man ikke lettelig borge, eller, naar Fangsten er slæt, afsætte til Grønlændere saadanne Vare, der mere tiene til Fornøielse, Magelighed og Prydelse, end til Nødvendighed, da slige Ting helst bør overlades i gode Tider, og naar Fangsten slaaer got ind.

I de knappe derimod, bør man først og fremst afsætte, eller (naar Omstændighederne fordre det, og Kiøbmanden, for hvis Risico Forskudet gaaer, kan see Udvei at komme paa lovlig Maade igien til sit) borge Indbyggerne de til deres Fangst og Oeconomie henhørende uundværlige Fornødenheder, paa det de ikke, i Mangel af disse, skal blive uvirksomme og tillige med sine komme til at lide Nød.

Det er og got, at Grønlænderne faae, fra gode Tider, noget til bedste hos Handelen, til Hielp i de slette, naar de kuns ikke derved forurettes.

§. 2.

Ved Indhandlingen af de grønlandske Produkter haves nøie for Øine, at samme, og især Spækket og Skindvarene, ere af fuldkommen Godhed. Og naar det maatte hænde sig, at ringere Sorter af dette Slags, som udtæret eller forbrændt

brændt Spæk eller andet, der dog kunde anbringes til Nytte for Handelen, maatte anbydes, maae saadant ikkun betales efter sit befindende Værd, og separeres fra de bedre Sorter, samt i Regnskabet aparte anføres med Forklaring, hvad derfor er betalt.

§. 3.

Spæk i Besynderlighed, og alle grønlandske Produkter i Almindelighed, bør betimelig fra Grønlænderne, eller de Steder, disse have efterladt det, afhæntes, paa det Spækket ikke forinden skal hentæres til Finker, eller paa anden Maade tabes, og de øvrige Vare enten bedærves eller forqvakles, eller afsættes til Snighandlere. Han bør derfor som en retskaffen Mand og troe Betient, ivrig besørge Togterne, begynde dem saa tilig muelig, eller Handelens Beste fordrer det, og fortsætte dem saa længe, saa silde ud paa Aaret, og til alle de Steder i Districtet, noget er at indhandle, dog derhos altid iagttage den Regel, at han ikke saaledes blotter Grønlænderne for Nødvendigheder, at de derover om Vinteren skulle komme til at lide Nød.

Fra de Steder, som ligge beleilig for Smughandel, maae de Grønlandske Produkter først og fremst afhæntes, paa det de kan være i Handelens Hænder, inden Snighandlere om Foraaret udlokke dem af Grønlændernes.

De Vare, som Indbyggerne helst giemme paa for at afsætte til Uberettigede, bør han giøre sig al muelig Umage for at faae opkiøbte, inden de komme til sin Bestemmelse.

§. 4.

De grønlandske Produkter bør redelig indhandles, saa at Indbyggerne hverken ved Maal, Betaling, eller i andre Henseender forurettes, heller ikke ved indviklede vidtløftige Regninger forvildes.

Vi have derfor udsendt til Landet en nye Taxt, som bestemmer hvad for enhver Ting især skal betales, og hvori de Europæiske Handelsvare, som ere Grønlænderen nødvendige til hans Fangstes Drift, og Huusholdings Vedligeholdelse, ere nedsatte til saa ganske lav Pris, at vi deraf billig love os de beste Frugter, og at det nu vil falde Grønlænderen let at betale den liden Forhøielse,

man derimod har fundet sig nødsaget at lægge paa blot nyttige; men fornemmelig paa overflødige Ting, da Indbyggerne kuns i gode Tider bør tilhandle sig disse.

Ligeledes have vi udsendt, justerede Spækmaal eller Ballier, som kuns skal giælde for 1 Tønde, uagtet de, for Leecage og Indsvindings Skyld, indtage $1\frac{1}{5}$ Tønde. I Forhold til dette større Spækmaal, er indrettet mindre, eller Smaae-Ballier, som indeholde $\frac{1}{4}$ Tønde.

Tinet Spæk indmaales med strøgen Ballie, men steenfrossent med Topmaal.

Handler nogen herimod, eller indmaaler Spæk med Balle, som enten ikke er justereret, eller som Bunden er slaaet ud paa, da straffes han som en Falskner.

Naar de justerede Spækmaal ere forbrugte, eller Kiøbmanden for Bequemmeligheds Skyld ønsker sig flere, da maae han vel af Bødkeren paa Stedet lade dem accurat forfærdige efter de lovlige; men aldeles ikke benytte sig af dem, forinden de af Inspecteuren ere justerede; Til hvilken Ende Ballerne enten maae henbringes til Indspecteurens Boepæl, eller bies med, indtil han paa sine Reiser, kan ved personlig Nærværelse paa Stedet lade det iværksætte.

§. 5.

Overhovedet bliver at iagttage, at for de udsælgende Handelsvare faaes vedbørlig Værdie udi Grønlandske, efter den satte Taxt, og at de blive saaledes forhandlede, at de ei komme til at staae høiere, end:

1 Fad Spæk, som regnes for 2 Baller	=	2 Rdlr. =	=
1 Fuldkomment stort Hvid-Biørneskind	=	1 — =	32 ß.
De mindre betales i Proportion af denne Pris og deres Værd.			
De beste blaae Ræveskind	= = =	= — =	32
De beste hvide dito.	= = = =	= — =	16
De ringere, saavel hvide som blaae, betales efter deres Værd, i Proportion af den for de gode ovenanførte Pris.			
1 Sortsidet eller spraglet Sælskind	= =	= — =	12

1 ordi-

1 ordinair dito	6 ß.
1 Pd. Ederdun, efter dens Godhed	16 a 20
Hvalfiske Barder fra fulde 3, til 5 Fod Stykket	16
—— fra 5 til 8 Fod	24
—— fra 8 til 10 Fod	48
—— fra 10 Fod og derover	54
Beste Enhiørningshorn Stk.	1 Rdlr.
Middelmaadig store og ubeskadigede	64

Hvalros Tænder kan ingen Pris bestemmes paa, men de betales som sædvanlig.

§. 6.

De grønlandske Producter bør *a*) ei allene omhyggelig conserveres, efterat de allerede ere indhandlede og hiembragte til Kolonierne, men man bør ogsaa *b*) i Forveien sørge for, at der kan blive noget at hiembringe.

Det bliver ham derfor til Regel:

a) Alle indhandlede Vare bør bevares paa de beste og beqvemmeste Steder, hvor ingen Fare er for, de kan bederves. Og hvad Spækket angaaer, da bør det, saasnart mulig, klargiøres og kommes paa Fade, at det ikke, ogsaa efter Hiemkomsten skal bortsmelte ved at ligge løst henslengt i et Spækhuus, eller andet Sted, hvor den afrindende Tran ikke kan samles og komme til Nytte.

Spæk-Fade og Tønder bør ikke ligge om paa Klipperne, først udsatte for Vinterens strenge Kulde, og siden Sommerens Hede, samt Veirligets forskiellige Afvexlinger, hvorved de bederves, raadne og falde hen i Staver; men de bør omhyggelig tilsees og i Material-Huse bevares.

b) Han bør ogsaa bære Omsorg for de grønlandske Produkters, men særdeles Spækkets Conservation, medens det endnu er i Grønlændernes Hænder, eller forinden man kan finde Leilighed til, at faae det afhæntet der, hvor disse have efterladt det. Til den Ende vil det være tienligt, at sterke Jernbaands-Tønder bortlaanes til skikkelige Grønlændere ved fraliggende Fangesteder; Ligesom man og kunde giøre Forsøg paa, at hensætte dem, til Grøn-

lændernes Tieneste om Sommeren, ved gode Fangepladse inde i Fiordene og paa langt fealiggende Øer, hvor Spækket ofte ligger hen uden at komme til Handelen, eller hentæres til Finker, inden det bliver afhæntet. Tønderne burde ogsaa beskiærmes mod Solens Heede, Regn og Uveir, og dertil synes grønlandske Jordhuse mest beqvemme. Men dette alt hensættes til Inspecteurens beste Skiønsomhed og nærmere Foranstaltning; Ligesom Handelens Betiente til ham have at indgive Erklæring om, hvorledes og paa hvad Steder saadan Indretning helst kunde være at iværksætte.

Syvende Post.

Om Skibenes Expedition.

§. 1.

Naar Handelens Skibe ankomme, haver han skyndigst at modtage, hvad de til ham indehave, samt for alt især at give Qvittering, med Forklaring, hvorvidt alle Ting ere af Skipperne afleverede i god og forsvarlig Stand, samt nøie at iagttage, at Provianten paa de beste og tørreste Steder bliver henlagt og forvaret, paa det samme, saavelsom alle andre Vare, kan vides frie for Bedærvelse og i god Sikkerhed.

§. 2.

De indhandlede grønlandske Produkter haver han aarlig med Skibene at hidsende, og samme, snarest muelig, at expedere, samt derhos tilholde Skipperne, at de, uden mindste ufornødent Ophold, fortsætte Hiemreisen, da dem gives en rigtig Fortegnelse paa alle med dem hidsendende Vare, samt medgaaende Passagerer, m. m.

§. 3.

Paa Connossementerne maae tydelig og for sig selv anføres, hvormeget af got og frisk Spæk, Barder, Skind, eller andre Vare, der er indhandlet og hiemsendes, og hvormeget af slettere og ringere Sorter dito. Connossementerne maae og indeholde alt hvad der enten fra Handels- og Missions-Betienterne, eller

Mand-

Mandskabet hiemsendes, med Forklaring, hvem det tilhører og hvor det skal hen, da alt hvad der udenfor Connossementet maatte blive truffen, ansees confiscable. Kiøbmanden haver derfor at bekiendtgiøre dette til alles Efterretning, og enhver sig derefter for Skade at tage vare.

§. 4.

Alle indhandlede Barder, som hiemsendes, leveres til Skipperen ved Tal og Maal; Skindvarene drages igiennem Øiet, eller hvor det beqvemmeligst kan skee, med Seilgarn, eller andet Baand og forsegles, samt tillige merkes med Koloniens Merke. Hvad Spækket angaaer, da leveres det paa vel fyldte Foustager, enhver Sort for sig, og merkes: Hvalfiske Spæk H., Hvidfiske HF.; Sælhunde Spæk S., Hailever L; og Cachelot Hierne C; hvilke Merker Bødkeren river paa Bunden, eller ved Spundset paa Foustagerne, med hans Jern, ligesom og Koloniens Mærke paasættes.

§. 5.

Med Koloniens Skib bliver og aarlig ufortøvet at hiemsende: den holdte Journal; Regnskaberne; de aarlige Requisitioner; Mandskabets Regninger; Mandtals Roulen, med mere, som er befalet. Og maae han have dette alt i ferdig Stand, saa betimelig, at Skibet ikke derefter skal nødes at apholde sig; thi i saa Fald maae han staae til Ansvar for deraf flydende Uleilighed.

Ottende Post.

Om Snighandel.

§. 1.

Han bør som en retskaffen Mand og nidkier Betient, have nøieste Opsyn med alle og enhver, Indenlandske og Fremmede, hvem det end maatte være, at ingen Slags Handel, den Kongelige til Skade og Forfang, imod Forordningen af 18. Martii 1776, eller senere Paabud fra Directionen, bliver dreven, eller noget Underslæb begaaet; Ligesom han og nøie haver at iagttage og følge de Foranstaltninger, Inspectenren i saa Fald finder fornødent at føie.

§. 2.

Skulle ellers nogen, enten af Grønlænderne, eller af Stedets Europæere, eller de paa Landet farende Skibes Mandskab, antreffes med saadan forbuden Handel, bliver ei allene de Vare, hvormed de befindes at handle, dem at fratage; men Handelens og de samme tilhørende Skibes Mandskab desuden at straffe med Penge-Mulct, paa dobbelt saa meget som Varene ere værd efter europæisk Pris, hvilken her bestemmes, efter de i Landet afholdte og siden hiemsendte Forhører.

Skulle Handelens Betiente, der bør have Opsigt med alle de øvrige, og foregaae dem med got Exempel, selv treffes i Underslæb, eller med utilladelig Handel, da kan de, foruden ovenanførte Mulct, vente sig at blive paa det alvorligste anseete, om ikke strax af Handelens Tieneste udsatte.

Hvad Missionens Betiente angaaer, da ere de, i Tilfælde af Snighandel, samme Adfærd og Mulct undergivne, som de øvrige Landets Europæere i Almindelighed, ligesom man desuden her, efter Omstændighederne og de over Forbrydelsen indkomne Bevisligheder, vil see den Skyldige paa sit Sted tilbørlig anklaget.

§. 3.

I Henseende til Fremmede og indenlandske uberettigede Skibe, haver han at efterleve forbemeldte Kongelige Forordning, hvorved de forrige ere blevne fornyede og skierpede, samt til hele Landet, med underliggende Øer, uden Undtagelse udvidede. Til hvilken Ende tvende Exemplarer af Forordningen ere udsendte, for at blive ved Stedet, det ene til Brug for ham og det andet for Assistenten. I Kraft deraf haver han, eller i hans Fraværelse Assistenten, fuld Magt og Myndighed, det være sig enten Hvalfangere, eller egentlig saa kaldte Snighandlere, som nogen forbuden Handel med Grønlænderne kan overbevises, saavidt skee kan, at anholde, til paafølgende Confiscation af deres Skibe og Gods, dog at herved bruges al fornøden Forsigtighed. I denne Hensigt bliver ogsaa Handelens Skippere aarlig i den dem givne Instruction beordrede, at de udi alle optænkelige Maader troe-lig og villig skulle være behielpelige, saavel hertil, som til al anden behøvende Tieneste, hvorfor dem selv, saavelsom deres medfarende Mandskab, er bleven lovet en proportioneret Douceur, om noget fordeelagtigt for Handelen, i saadant Tilfælde, af dem bliver udrettet. Og skulle saadant forefalde ved en af de andre Kolo-

nier

nier eller Loger, haver han, paa Anmodning, at gaae vedkommende Kiøbmænd og Skippere tilhaande i alt hvad ham er muligt, ligesom de og ere paa deres Side beordrede, at vise ham, i saadanne Tilfælde, al muelig Tieneste.

Naar ellers noget Skib angribes til Opbringelse, bliver Forordningen som Adkomsten dertil den Opbringende at forevise. Og kan de Betientere, som ved slige eller andre Leiligheder meest udmerke sig, ved Troskab og Nidkierhed for Handelens Bedste, ei allene vente en, i Forhold til deres udviste Tieneste, proportioneret Douceur, men Directionen vil og især legge Merke til dem og sørge for deres Forfremmelse.

Niende Post.

Om Ederfuglens Conservation.

§. 1.

Paa de Steder, hvor Ederfuglen legger sine Æg, og Duun kan samles, maae vel paapasses, at Grønlænderne indsamle Duunen til Handelen, dog maae herved Forsigtighed bruges, at Fuglen ikke skræmmes eller forjages fra de Steder, hvor den endnu opholder sig. Til hvilken Ende han, saavidt muligt, haver Tilsyn med Grønlænderne, samt paa en venlig og fornuftig Maade søger at overtale dem, at de ei i Fremtiden, som hidindtil alt for meget er skeet, ødelegge denne vigtige Fugl endog i Yngle-Tiden, mishandle dens Unger, samt, til ingen Nytte, borttage dens Æg, om de og paa det nærmeste ere udlagte, da de ved saadant foraarsage dem selv den største Skade, anseet, at den i Yngle-Tiden fredede Fugl skulle ellers i Fremtiden give dem desmere Duun at afsette til Handelen (hvor de derfor nyde god Betaling) og desflere Skind til Klæder. Især maae dem, i denne Henseende, foreholdes, at de lade Ederfuglen beholde de sidste Æg, som den legger, og at de ei tilføie Ungerne, naar de ere udlagte, nogen Overlast, da Fuglen i andet Fald aldrig kan ventes at komme tilbage og legge Æg paa det Sted, hvor den saadant er vederfaret.

§. 2.

§. 2.

De danske Folk paa Kolonierne og Logerne, det være hvem det vil, maae ikke befatte sig med at indsamle Ederdunn, da saadant bør være Grønlænderne forbeholdet, som et til Landet hørende Næringsmiddel. Langt mindre maae de i Yngle-Tiden ved Skyden eller paa anden Maade ødelegge og bortjage dette Slags Fugle, dræbe deres Unger eller borttage deres Æg, fornemmelig de sidste Varp. Hvo derimod forseer sig, mulcteres efter Omstændighederne paa 2 til 10 Rdlr. af sin Gage.

Tiende Post.

Om Dødsfald blant Koloniens Folk.

§. 1.

Skulle nogen af Stedets Mandskab ved Døden afgaae, da tages i Agt, at deres Efterladenskab bliver rigtig registeret og vurderet, og enten med første hidgaaende Skib hiemsendt, om det bestaaer udi noget betydeligt, som ikke der, til nogenledes Værd, maatte være at assette, eller ved offentlig, og nogle Dage forhen publiceret Auction paa Stedet bortsolgt. Men paa hvad Maade det end skeer, saa bør derfor aflegges nøiagtig Rede og Rigtighed til Directionen, og en formelig Forretning derover hidsendes, paa det samme kan tilstilles vedkommende Skifte-Ret.

§. 2.

Det samme er at iagttage naar Stedets Kiøbmand, eller nogen anden, som Regnskab er betroet, ved Døden afgaaer. Og haver Missionairen da (som man haaber findes dertil villig) saavel som Assistenten, med Bødkeren, Temmermanden og de Officerer, der maatte findes paa Stedet, strax i samme Øieblik at forsegle Kramboden, Proviant- og Spækhuset; den afdødes Skatol, Dragkiste, eller andre Giemsler, hvor og de Papirer, som maatte findes løse uden for, samt andre Smaae-Ting, blive at henlegge. Det øvrige, som ikke under Laas og Forsegling skulle kunne bevares eller hensættes, haver man nøiagtig at optegne, allene at der, inden Forsegling skeer, til Assistenten, eller den der skal forestaae Kolonien, vidnesfast udleveres saa meget af Kramvare, Proviant rc., som til

Han-

Handelens Drift og Oeconomiens Vedligeholdelse nødvendigst udfordres, hvilket specifice anføres. Strax Dødsfaldet existerer haver man og, ifald Aarets Tid tillader det, at affærdige Bud til nærmeste Kolonie, for at indbyde sammes Handels eller Missions Betiente til at bivaane Seglenes Aabning og paafølgende Forretninger; Ligesom Dødsfaldet tillige strax indberettes Inspecteuren, paa det han kan føie de fornødne Anstalter. Boet bliver derefter, saasnart muelig, i samtlige Officerers Nærværelse aabnet, da Kramvare, Materialier, Proviant, Fleet og Inventarii-Sorter, med mere den afdøde Betient har havt under Forvaltning, eftersees, og udi en ordentlig Forretning, efter sin befindende Beskaffenhed, ved Tal, Vægt og Maal nøiagtig optegnes. Ligeledes haver man da at afholde en ordentlig Registerings og Vurderings Forretning over den Dødes Efterladenskaber. Hvorefter begge Forretninger, med samtlige Officerers Underskrift og Forsegling, med første Skib hidsendes, tilligemed Auctions-Forretningen, ifald den er passeret, eller de efterladte Effecter, ifald man ikke ved Auction paa Stedet har kundet faae dem til nogenledes Værd betalte.

Ellevte Post.

Om de aarlige Regnskaber og Regvisitioner.

§. 1.

Han haver aarlig til Directionen at aflægge, og med det hidgaaende Skib at afsende fuldstændige og rigtige Regnskaber, sluttede til hvert Aars ultim. Junii over alle forefaldende Indtægter og Udgifter, af hvad Navn være kan, saa at deraf tydelig kan sees, hvad Proviant paa Stedet, efter Spise-Taxten er fortæret, hvad Materialier til Stedets fornødne Vedligeholdelse ere blevne forbrugte; hvormeget af Varer til Grønlændere og andre er solgt, og hvad derimod igien er indhandlet; ligeledes hvad af Stedets Mandskab der i Landet er oppebaaret, som i deres Løn bør afkortes; videre speciel Beregning over de til Grønlænderne udsolgte Vare og derfor erholdte Producter, samt endelig rigtig Fortegnelse over Husene med deres Inventarium, og over Beholdningen af alle Vare og Effecter, som

ved Skibenes Afgang, paa Stedet befindes, hvilken Beholdnings Rigtighed, tilligemed de hiemgaaende Handels-Proviant-Material- og Inventarii-Regnskaber, af Assistenten, Bødkeren og Tømmermanden attesteres.

§. 2.

Med Skibet maae og aarlig hidsendes en ordentlig Requisition paa alle de Handelsvare, Proviant-Sorter og Materialier, som for det næstefterfølgende Aar til Stedet behøves, hvorved nøie maae paasees, at intet bliver forglemt af det Nødvendige, ei heller mere forlanget, af hvad det end være maatte, end til 2de Aars Provision udfordres. Requireres noget, hvorpaa man her behøver at vide Maal eller anden Dannelse, maae saadant nøie tilkiendegives, og hvad Bygnings Materialier i Særdeleshed angaaer, haver man at tilføie hvortil de egentlig skulle forbruges. Hvad Handelsvare angaae, da bør intet deraf requireres, som enten maatte være vanskelig at afsætte, eller uforrødent for Grønlænderne.

Giver Stedet Leilighed til Hvalfangst, eller Fiskerie, og ikke allerede er forsynet med de til sammes tilbørlige Drift udfordrende Redskaber, maae disse, uden Forsømmelse eller Ophold, herfra requireres. Det samme gielder om andre Fornødenheder til Landets, Handelens og Fangstens Opkomst.

§. 3.

Dersom nogen af Mandskabet behøver herfra saadanne Vare, som ikke ved Handelen ere at bekomme, have de derom til Kiøbmanden at henvende sig ved skriftlige Requisitioner; hvorefter han, paa sin General Requisition, for enhver især specifice anfører det Forlangte, men holder Original-Requisitionerne tilbage til Hiemmel for sig. Naar Varene derefter ankomme, leverer han enhver sit (for saavidt det requirerede er accorderet) og anfører Beløbet paa deres Regning. Men da man har havt alt for mange Exempler paa den megen Uorden og Misbrug Stærk Drik i Landet har foraarsaget, kan Directionen ikke indvilge Koloniens Folk slige requirerede Vare, men de maae lade sig nøie med deres tillagde Portion Brændevin, som Kiøbmanden, paa den Maade Instruxens 5. Postes 7. §. foreskriver, rigtig haver at tildele dem.

§. 4.

§. 4.

Alt hvad han til Koloniens og Handelens Fornødenhed herfra reqvirerer, maae ufeilbar være anført paa Reqvisitionen med alle sine Omstændigheder, og intet deraf i hans indsendende Breve berøres, som ikke paa Reqvisitionen er anført.

Tolvte Post.

Om Forbrydelser og tvivlagtige Tilfælde, samt hvorledes man dermed haver at forholde sig.

§. 1.

Skulle nogen af Stedets Mandskab vise sig halstarrig, ulydig eller modtvillig i Handelens Arbeide, doven eller efterladen udi hvad ham bliver befalet, liderlig udi Drik eller anden Udsvævelse, ublue i Ord eller Omgang, haard og tyrannisk imod Grønlænderne, eller og i andre Maader føre et uordentligt og uanstændigt Levnet, og han ikke efter Advarsel eller lemfældig Revselse, retter sig, straffes han paa Kroppen, eller, til de Fattiges Bedste, paa Pungen, eller paa begge tillige, alt efter Omstændighederne og Forbrydelsens Beskaffenhed. Frugter end dette ikke, da haver Kiøbmanden Frihed at hiemsende et saadant ondt Menneske, om han ikke i Landet er gift; men er han formedelst Egteskab forbunden at blive i Landet, udsettes han af Handelens Tieneste og nyder derefter hverken Kost eller Løn, men maae søge at ernære sig og sine med Sælhunde eller anden Fangst, ligesom Grønlændere. Og paa det de, som formedelst slet Opførsel, hiemsendes, kan her, efter Sagens Beskaffenhed, tilbørlig blive anseete og straffede, maae om deres slette Forhold indsendes saadan bevislig og omstændelig Underretning, som efterstaaende 3die og 5te Paragraph foreskriver.

§. 2.

Om et eller andet tvivlagtigt Tilfælde i en eller anden Henseende maatte forefalde, som udfordrer mere end sædvanlig Forsigtighed, da haver han strax at henvende sig til Inspecteuren, ifald han er saa nær, at Resolution fra ham betimelig kan indhentes, hvis ikke anmoder han Missionairen, at han med ham, tilligemed

Assistenten, Bødkeren og Tømmermanden, med al Forsigtighed overveier og overlegger, hvad i saa Fald kan eragtes for raadeligst at gribe til, hvilket da afgiøres efter de fleste Stemmer.

Over det saaledes passerede, forfattes en skriftlig Forretning, som med alles Underskrift og Forsegling, indsendes til Directionen med første Skib, og ligeledes indberettes Inspecteuren.

§. 3.

Kiøbmanden bør med Assistenten og, vexelvis, Bødker eller Tømmermand, afholde Forhør i de Sager, som strax paa Stedet, efter de fleste Stemmer, kan afgiøres ved paalæggende Penge-Mulct, eller corporlig Straf, saavelsom og i Sager af større Betydenhed, naar Inspecteuren ikke er saa nær, at han, i Følge efterstaaende 5. §. eedelig kan afholde Forhøret. Og have Vedkommende i sidste Tilfælde med største Flid at undersøge alle Sagens Omstændigheder, og samme udi en skriftlig Forretning tydelig at anføre, paa det man af saadan Forretning (som med alles Underskrift og Forsegling snareste muelig bliver at hidsende) kan have den formødne Oplysning og Veiledning. Mulcter over 10 Rdlr., og Straf paa Ryggen over 15 Slag, kan, ifald den Skyldige forlanger det, apelleres til Inspecteuren, som baade kan formilde og forøge Straffen; Taber han der, bøder han endnu 2 Rdlr. til de Fattige. Er Inspecteuren saa langt fraværende, at hans Confirmation paa Straffen i saa Fald, ikke kan indhentes, inden Skibets Afgang, gaaer den paaankede Dom til Directionens Kiendelse.

§. 4.

Skulle nogen af de Personer, som et Forhør bør bestaae af, selv være indviklede i den Sag, som skal forhøres, maae andre af samme Klasse fra nærmeste Kolonie tiltages i de Paagieldendes Sted, dog maae man, siden nogle af Kolonierne ligge saavidt fra hinanden, lempe sig saameget mueligt efter Omstændighederne, og derfor, naar det gielder paa, betiene sig af de Officerer, man kan have, om de just ikke ere af selvsamme Klasse. Man kan og, naar dertil er Leilighed, forøge Forhøret med Lemmer.

§. 5.

§. 5.

Forseelser og Forbrydelser, som ere af den Beskaffenhed, at de ikke paa Stedet ved Penge-Mulct, eller anden Straf, kunne afgiøres, saavelsom alle Sager af Betydenhed, og de, som ved ordentlig Rettergang her bør forfølges, skulle af den Kongelige Inspecteur examineres og eedelig afhøres, efter den Tilladelse og Befaling Hans Majestet Kongen dertil allernaadigst har givet (ligesom han og eene, naar han er tilstede, kan dictere de Mulcter og Straffe, som et samlet Forhør ellers paalægger).

Naar derfor Tilfælde af saadan Beskaffenhed efterdags skulle forefalde, haver vedkommende Kiøbmand, Handels- eller Hvalfanger-Assistent, saadant at anmelde for Inspecteuren, og, ifald der er periculum in mora, enten strax at henbringe alle Paagieldende med Vidner, til Inspecteurens Boepæl, for der at forhøres, eller, naar dette, formedelst Sagens alt for store Vidtløftighed og indviklede Omstændigheder, skulle være ugiørligt, da afhente og befordre Inspecteuren til det Sted, hvor Sagen har reist sig, eller beqvemmeligst kan examineres.

Skulle derimod enten Inspecteurens alt for lange Fraværelse, eller Veiens Ufremkommelighed paa den Tid, hindre begge Dele, og Sagen ikke kan taale at henstaae til bedre Leilighed, eller til Inspecteuren paa sin Omreise kan foretage den, da haver man at forholde sig, som i forestaaende 3. og 4. §. er befalet.

Trettende Post.

Om Naturalier og Landets Produkter.

Handelens Betiente have saavel ved egen Agtpaagivenhed, som nøie Efterspørsel, at erhverve sig al muelig Kundskab om Landets Beskaffenhed og Produkter, af hvad Navn nævnes kan, samt alle Slags Fiskerier, paa det de derom kunde give Directionen fuldstændig Underretning, med Forslag hvorledes disse Landets naturlige Fordele helst kunde være at benytte og anvende til Indbyggernes og Handelens fælles Bedste.

Til den Ende maae man og, blant andet, giøre sig Umage for at faae Prøver, af hvad fine Leer- og Steen-Arter, Mineralier rc. som der kunne forefindes,

og derefter hiemsende samme til Directionen, med nøiagtig Forklaring ei allene om Stederne, hvor saadant er fundet, men og hvormeget deraf paa ethvert Sted falder, og hvorvidt det uden alt for megen Møie og Bekostning, kan anskaffes, med mere, som kan tiene til fuldkommen Oplysning.

Fiortende Post.

Om Lydighed mod Instruxen.

Forestaaende Instrux haver Kiøbmanden nøie at vaage over, og (tilligemed alle de øvrige Betiente og Europæere i Landet) i alle dens Ord og Punkter at holde sig efterrettelig. Skulle ellers Inspecteuren, efter den ham dertil givne Myndighed, finde fornødent at giøre deri en eller anden Forandring, da bliver samme, ligesom hans øvrige Foranstaltninger og Ordres, at efterleve med samme Lydighed og Hørsomhed, som man skylder den Kongelige Directions Anordninger.

Naar han da, som en retskaffen Mand iagttager sine Pligter og viser sig flittig og troe i Handelens Tieneste, nyder han ikke allene den ham tillagde Løn tilligemed frit Huus, Lys og Ildebrand, samt sædvanlig Kost og tilstaaede Specerier; men det er endog til des større Opmuntring afgiort, ligesom det og herved forsikres, at naar Handelen ved den ham betroede Kolonie er stegen til en vis Høide, i Forhold til et Mellem-Aar, han da, som Kiøbmand, maae nyde 10 Pro-Cento af Overskuddet, og Assistenten 5 Pro-Cento, beregnet efter den Pris, som Varene her sælges til, (hvorunder dog Hvalspækket ikke beregnes, siden Kiøbmanden deraf har Kordel-Penge, og Handels-Assistenten, naar han er med paa Fangst, Fiske-Penge.)

Ligeledes vil Directionen udmerke enhver Betient efter Fortieneste, og paa kraftigste Maade recommendere de Værdige til Befordring i hans Majestets Tieneste, efter derom givne allernaadigste Tilsagn.

Femtende

Femtende Post.

Om Hvalfanger-Anlæggene og Assistenterne ved samme.

§. 1.

Assistenten ved ethvert Hvalfanger-Anlæg, har i den Tid Hvalfanger-Skibene ere fraværende, at forvalte og bestyre det Heele, under Tilsyn af nærmeste Kiøbmand, men ellers kuns de Ting, som Commandeurene ved Ankomsten til Stedet, ikke afsordre ham.

§. 2.

De til Vinter-Hvalfangstens Drift udsendende Commandeurer, bestyre selv saadan deres Fangst og det øvrige ved Anlægget, saalænge de sig i Landet opholde, ligesom og de medgivne Proviant-Sorter og Fange-Redskaber m. m. blive imidlertid under deres privative Opsigt, Bestyrelse og Ansvar; men naar de om Foraaret, efter tilendebragt Vinter-Fangst, hiemgaae, have de til Hvalfanger-Assistenten at aflevere 8 Maaneders Proviant for ham, Chirurgus og det efterladte Mandskab, saavelsom og den Portion Brændevin, Handelen, i Forhold til de efterblivende Hvalfangeres Antal, sender til Anlægget; videre, alle ledige Foustager (de undtagne, hvorudi Proviant har været oversendt, og som igien til samme Brug med Skibene bør hiemgaae), alle undværlige Chalupper og øvrige brugbare Fleet-Sorter; Anlæggets Huse og Inventarier m. m. For hvilket alt Assistenten haver at meddele Commandeuren Qvittering ved en in triplo forfattet og af begge underskreven Fortegnelse over det leverede, hvoraf den ene forbliver ved Stedet, den anden hiemgaaer til Directionen og den tredie sendes Inspecteuren.

§. 3.

Hvalfanger-Assistenten haver ei allene at bære Omsorg for den efterladte Proviant, at den paa tørre og sikre Steder bliver henlagt, hvor den ei kan bederves; men han bør og med sterste Flid og Omhyggelighed sørge for Bygningernes, Sluppernes, Fadeverkets, det øvrige Fleets, samt alle til Anlægget hørende Sagers tilbørlige Istandsettelse, Conservation og Hævd. Til hvilken Ende han paa beste Maade haver at anføre og betiene sig af det efterladte, under ham staaende Mand-

skab,

skab, der fra Hvalfanger-Skibenes Afsegling, indtil deres Ankomst igien til Landet, eller i den Tid Hvalfangst ikke drives, ere at ansee som Kolonister, og forbundne til at forrette alle til Handelens og Fangstens Bedste ved Anlægget eller Kolonien forefaldende Arbeider. (See Instruxen 3. Post, §. 1.)

Assistenten bør og nøie paasee, at hverken Øl- eller Ferskvands-Fade tages til noget andet Brug, end bemeldte, med mindre høieste Nødvendighed det skulle udfordre, men at de hver gang ufeilbarlig med Skibene tilbagesendes, paa det de til sin Bestemmelse igien kan anvendes.

§. 4.

Dersom Hvale skulle lade sig see i den Tid Skibene ere fraværende, eller disse uhældig skulle udeblive, haver Assistenten med det efterladte Mandskab paa beste Maade at drive Fangsten, og, om det fornødiges, tage til saa mange Grønlændere, som udfordres, hvilke da nyde Belønning efter Premie-Listen. Men skulle Grønlænderne ikke, med de fastsatte Premier, dertil være at formaae (som han da bør giøre sig Umage for) eller Omstændighederne kunde give dem Ret til at paastaae Part i Fangsten, da haver Assistenten forud at accordere med dem, paa billigste Maade, om en vis Sum i Kramvare for deres tilkommende Deel i Fisken, som vel bestemmes i Forhold til Antallet af vel bemandede Fartøier, men dog tillige med Hensigt til, at Grønlænderne betiene sig af de Kongelige Chalupper og Fleet, for hvilke de ellers, naar de drev Fangsten paa egen Haand, i det mindste havde at afgive de halve Barder.

Det tiener derhos til almindelig Regel, at naar Grønlændere drive Hvalfangst i Fælledskab med Europæere, og overgive deres tilkommende Part i Fisken heel og holden i disses Hænder (enten det saa skeer mod en vis forud accorderet Sum i Kramvare, hvilket er det beste og retteste, eller mod Betaling, efter det, deres accorderede Deel i Fisken udgiør, naar den paa Stedet, saa fort som den flændses, af Kiøbmanden tilmaales Skibet eller den danske Hvalfangst) bemeldte hvalfangende Grønlændere da, ifald nogen af dem virkelig skulle trænge enten til Barder eller Spæk, nyde deraf saameget tilbage, som de høistnødvendig behøve, imod at den grønlandske Pris derfor decourteres enhver i hans tilkommende Betaling, i Forhold til hvad han af bemeldte Sorter har modtaget.

Assistenten

Assistenten haver ellers, efter Raadførsel og Overlæg med Koloniens Kiøbmand, at formaae nogle grønlandske Familier (ifald det fornødne Antal ikke forhen opholder sig der) at oprette Vinter-Boelig ved Stedet; dog ikke flere end til Hielp ved Hvalfangsten, og til Mandskabets Klæders Reenholdelse nødvendig udfordres.

§. 5.

Hvalfanger-Assistent og Chirurgus nyde ved Anlægget saadan Forflegning, som Kolonie-Spise-Taxten tillegger Kiøbmanden og Handels-Assistenten, saavelsom og fulde Specerier.

Det efterladte Mandskab nyder Proviant efter Kolonie-Spise-Taxten, dog ikke saa, at enhver især bliver tildeelt eller tilveiet en særskilt Portion, men det hele Qvantum for det samtlige Mandskab, eller for hver Bakkes Folk, overleveres Kokken, som besørger det tillavet og frembragt til Spisning for alle paa engang, ligesom det er brugeligt paa Skibene.

Brændevin udskienkes til Mandskabet Glasvis, naar de fortiene det, og hvad deraf, eller af Provianten kunne være tilovers, naar Skibene igien ankomme, overleverer Assistenten strax til Kommandørene, som derfor, saavelsom for Husene efter den Tilstand de findes i, og for hvad dem ellers, paa Forlangende, overleveres, have tilbørlig at qvittere; ligesom det og paaligger dem at bære Omsorg for, at den saaledes tilbageleverede Proviant, som den Ældste, først bliver forbrugt.

§. 6.

Da det saavel i nærværende Instrux, (særdeles 1. Postes 3. §.) som i Reglementet for overvintrende Hvalfangere, og ellers udtrykkelig er paabudet, at Mandskabet hverken i deres egne Boliger, eller i de grønlandske Huse, maae have anden end høistnødvendig og, under visse Vilkaar, af deres Foresatte tilladt Omgang med Grønlænderne, meget mindre maae udskienke Brændevin til dem, give dem fulde med Øl og stærk Drik, eller drive ringeste Handel; Saa have Hvalfanger-Asistenterne, saavelsom Kommandørene og Kiøbmændene, nøie at holde over, at sligt ikke under nogen slags Forevending eller Paaskud skeer; men at Instruxen, Reglementet og øvrige Anordninger paa det alvorligste handhæves. Og skulle Kommandørene paa deres Side ikke tilbørlig ville holde derover, naar

de af Kiøbmanden eller Assistenten ere advarede, da anseres ei allene saadant, med alle sine Omstændigheder, i Journalen; men berøres og kort, ved Henvisning til Dagbogen, i Brev til Directionen, og tillige indberettes Inspecteuren. Efterlader Assistent eller Kiøbmand heri sin Pligt, blive de at ansee som de, der colludere med Mandskabet i deres Forbrydelse.

§. 7.

Hvalfanger-Assistenten haver af de Sælskind, som sendes til Anlægget med Skibene, eller leveres fra en af Kolonierne, at lade forfærdige de udfordrende grønlandske Klæder for Mandskabet, saa betimelig, at de kunne være i brugbar Stand ved Skibenes Ankomst. De overlades derefter Mandskabet til sædvanlige Kolonie-Priser, med Syelønnen tillagt, og enhver debiteres for hvad han har modtaget.

Til at sye bemeldte Klæder antages trængende Enker, fattige Forhververes Hustruer, som sidde med Familie, og andre Nødlidende.

§. 8.

Hvad Skibenes Mandskab af Tobak eller andre Handelsvare maatte behøve, fournerer Koloniens Kiøbmand, efter Requisition fra Kommandøren eller Assistenten, som begge, tilligemed Kiøbmanden, bør paasee, at Mandskabet ikke faaer saa meget paa Regning, at de derover komme i Gield til Handelen, og at Varene ikke anvendes til Snighandel eller anden Misbrug.

Saa maae og specificeret Regning, med vedføiede Priser, for hvad hver Mand saaledes haver bekommet, med Skibene hidsendes, paa det derefter her, ved Skibenes Tilbagekomst, strax kan giøres rigtig Afregning med Mandskabet. Skeer herudi Forsømmelse og der i sin Tid findes Feil, til Skade for Handelen, enten i Specificationen eller Prisen, da staaer enten Kiøbmanden eller Assistenten, hvem Skylden maatte befindes hos, Handelen til Ansvar for det Manglende.

§. 9.

Hvalfanger-Assistenten haver at gaae Kommandørene til haande med Requisitionens, Regningers og Qvitteringers Skrivning; men staaer for Resten ikke under dem.

Han

Han bør og (særdeles naar Anlægget staaer saa langt borte fra Kolonien, at Kommandøren ikke kan henvende sig til Kiøbmanden) mægle billig Accord imellem de Danske Hvalfangere og Grønlænderne, naar disses Hielp eller Fællesskab udfordres ved Hvalfangsten. (See oven for §. 4.)

Fred, Orden og Eenighed bør i Almindelighed herske ved Anlægget, men fornemmelig iblant Officerene, som bør foregaae Mandskabet med got Exempel.

Rangstrid maae ikke have Sted. Kommandøren, Assistenten og Chirurgus staae alle i Handelens Tieneste, og have hver sin Forretning. De sidste bør begegne den første med Agtelse, og han bør igien lade dem vederfares samme Skiel, allene de ikke vægre de Forretninger, de ere forbundne at iagttage.

§. 10.

Assistenten haver uvægerlig at holde og med Skibet aarlig at hiemsende Journal over hvad daglig ved Anlægget eller Kolonien passerer, og især hvad der paa nogen Maade kan vedkomme Hvalfangsten, som han nøie bør paaagte, og hvorom han, i alle Deele, frit bør sige sine Tanker.

Journalen maae ellers, saavidt muelig, indrettes i Overeensstemmelse med det Kiøbmændene dertil givne Schema.

End videre bliver for Assistenten at holde en nummereret og giennemdragen, samt af Inspecteuren autoriseret og forseglet Copie-Bog, hvori han Ord til andet haver at indføre alle fra Directionen eller Inspecteuren indløbne, og hans Embede vedkommende, Breve eller Ordres, saaledes som Instruxens 5. Post 17 §. Litr. B. paalegger Kiøbmændene. Foruden forestaaende maae Assistenten og, fornemmelig til egen Efterretning, have en Regnskabs-Bog.

§. 11.

Assistenten opgiver aarlig til Koloniens Kiøbmand, nogen Tid førend Skibene fra Anlægget afgaae, hvad til sammes Vegligeholdelse nødvendig behøves, paa det saadant kan blive tilføiet den generale Requisition for Kolonien, og derefter herfra blive udsendt.

§. 12.

Assistenten haver aarlig at giøre Reede og Rigtighed for Anlægget, med samme tilhørende Huse, Bygninger, Inventarier og Effecter af hvad Navn

nævnes kan, saavelsom og den Proviant han har havt under Bestyrelse. Til hvilken Ende han betimelig maae til Kiøbmanden indgive sit fuldstændige Proviant-Material- og Inventarii-Regnskab, paa det han derefter kan hiemsende det til Directionen med sin Attestation.

§. 13.

Den Kiøbmand, i hvis District Hvalfanger-Anlægget ligger, bør have Øie med Assistenten sammesteds, at han efterkommer sine Pligter og holder Alting i vedbørlig Stand. Indseer Kiøbmanden, at et eller andet bør til Anlæggets Bedste iverksættes, eller at noget bliver forsømt, som burde iagttages, haver han derom at erindre Assistenten, og tilholde ham at sætte samme i Værk; Ligesom han og 1. a 2. gange om Aaret maae eftersee Anlæggets Huse, Materialier, Inventarier, Beholdning af Proviant m. m. og sammes Tilstand eller Beskaffenhed udi sin Dagbog, eller en ordentlig Forretning anføre.

Følger nu Assistenten ikke hans Raad og Ordinationer, eller der findes Mangler ved Anlægget, antegner Kiøbmanden ei allene saadant i sin Journal, men indberetter det tillige i Breve saavel til Directionen, som Inspecteuren, og er dermed frie for Ansvar. Men efterlader han bemeldte sine Pligter, eller efterkommer dem lunkent, staaer han til subsidial Ansvar, naar Assistenten ikke kan giøre Regnskab, eller erstatte den Skade, han ved Forsømmelse og Efterladelse har foraarsaget.

Da nu Kiøbmanden, foruden forestaaende Opsigt ved Anlæggets Bestyrelse, ogsaa i andre Henseender bør gaae den danske Hvalfangst tilhaande med hvad Hielp og Tieneste han formaaer, nyder han 5 Rdlr. Fiskepenge for hver Hval de Danske Fiskere fange ved Anlægget.

Staaer Kolonie og Anlæg sammen ved een Plads, maae deres Materialier og Inventarier ikke blandes imellem hinanden, eller bruges i Flæng, men hver af dem paapasse sit.

§. 14.

Hvalfanger-Assistenten haver ikke allene nøie at efterleve nærværende Post om Hvalfanger-Anlæggene, men ogsaa de øvrige i Instruxen, saavidt de ikke i en eller anden Punkt maatte være ganske specielle for Kiøbmand eller Handels-Assistent. Ligeledes bliver Reglementet for overvintrende Hvalfangere, Assistenten til Følge.

For

For Resten haver han i alle Tilfælde at henvende sig til Inspecteuren og med Hersomhed adlyde hans Foranstaltninger.

§. 15.

Naar da Assistenten saaledes efterkommer sine Pligter, og med Troskab, Flid og Nidkierhed forestaaer den ham anbetroede Post ved Anlægget, nyder han ikke allene den tilsagde Løn, med frie Kost, Huus, Brændsel og Specerier, samt 5 Rdlr. i Premie for hver Hvalfisk, som fanges ved Anlægget, af de til samme hørende Skibes Mandskab, men han kan og vente Befordring til Kiøbmands-Plads, ifald han attraaer den, og endelig Directionens beste Recommendation til Forfremmelse i Kongelig Tieneste.

Skulle han ellers enten ved Hvalfangsten, eller paa anden Maade, samt ved kiendelig viist Iver og Hengivenhed for Handelens Bedste, udmerke sig, da kan han ikke allene vente en, i Forhold til hans udviste Flid, proportioneret Belønning; men sande og vigtige Tienester vil endog forkorte ham Tiden i Landet og aabne ham Adgang til endnu bedre Befordring, end den han, ved simpelt at efterkomme sine Pligter, kunde have opnaaet.

Directionen for den Kongelige Grønlandske, Islandske, Finmarkske og Færøiske Handel i Kiøbenhavn den 19 Apr. 1782.

C. L. v. Stemann. O. Høegh Guldberg. J. Erichsen. W. A. Hansen.

Som Administrerende Directeurer.

W. A Hansen. H. M. Frisch. C. Pontoppidan.

J. Wille.

S C H E M A,

Hvorefter Kiøbmændene i Grønland for Eftertiden have at indrette deres Hoved-Handels- og Regnskabs-Bog.

Regnskabet hvortil det passerede henhører.	Anno - - - - den 1ste - - -	Anmærkninger.
Handels-Regnskabet.	Grønlænderen N.N. fra N.N. leverede 3 Ballier Hvidfiske-Spæk a 1 Rdlr; 2 smaae Ballier Sælspæk a 24 ß.; et fuldkommen Enhiørnings-Horn 1 Rdlr.; et dito af middelmaadig Størrelse 64 ß.; 4 gemene Sælskind a 6 ß.; 4 tidige blaae Rævskind a 32 ß.; 4 Pd. Ederduun til 16 ß., tilsammen 7 Rdlr. 40 ß. Derfor blev betalt i Handelsvare (her specificeres disse nøie, ved Tal, Maal og Vægt, med Prisen hossat for hver Ting især, og saameget i hver Linie, som kan rummes) udgiør 7 Rdlr. 40 ß., (naar en Grønlænder, som bringer noget klækkeligt til Handelen, faaer en liden Tilgift af Synaale, ordinair Dukketøi, Flintestene o. s. v. anføres det) Fik desuden i Tilgift (f. Ex.) et Stykke Dukketøi til - - - - ß.	betalt strax
	✲ ✲ ✲	
Dito.	Kolonist N.N. fik paa Regning følgende Handelsvare (anføres med Priis ved hver Ting) udgiør - - Rdlr. - - ß.	
	✲ ✲ ✲	

Til

Regnskabet hvortil det passerede henhører.	Anno - - - -	Anmærkninger.
	den 1ste - - -	
Material-Regnskabet.	Til at istandsette (her anferes, hvad der skal istandsettes) udleveret følgende Materialier (de specificeres nøie ved Maal og Tal.)	
	6te Dito	
Handels-Regnskabet.	Kolonisten N. N. leveret til Handelen, som han bevislig selv har fanget, 2 tidige blaae Ræveskind a 40 ß., og et hvidt Dito 24 ß. er 1 Rdlr. 8 ß. Derfor betalt (Varene specificeres med vedsat Priis) udgiør 1 Rdlr. 8 ß.	betalt strax
Proviant-Regnskabet.	Proviant for (Tiden) udveiet til Mandskabet, i alt N. N. Mand, nemlig (Proviant-Sorterne anføres ved Vægt og Maal. Udveies der med det samme for Kiøbmand, Assistent eller andre, som nyde mere, end gemeen Portion, nævnes det udtrykkelig.)	
	10de Dito	
Handels-Regnskabet.	Grønlænderen N. N. fra N. N. bragte til Handelen 5 Stykker Barder fra 3 til 5 Fod a 16 ß. Stykket; 6 Dito fra 5 til 8 Fod a 24 ß.; 6 Dito fra 8 til 10 Fod a 48 ß., 4 Dito paa fulde 10 Fod og derover a 54 ß., et fuldkommen stort Hvidbiørnskind 1 Rd. 32 ß., 2 Pund beste Ederduun til 20 ß., 4½ Ballie Hvalspæk a 1 Rdlr. giør 13 Rdlr. 80 ß. Derpaa betalt til Afdrag en Handels-Rifle med Kugleform og Kradser for 8 Rdlr. en Skar-Øxe til 72 ß. og Pile-Jern uden Takker 8 ß. tilsammen 8 Rdlr. 80 ß., staaer tilbage 5 Rdlr. Fik ellers i Tilgift - - - - -	Grønlænderen tilgode 5 Rdlr. men fik d. 21de - - pag. - - Vare for 2 Rdlr. altsaa igien 3 Rdlr.

Til

Regnskabet hvortil det passerede henhører.	Anno - - - -	Anmærkninger.
	den 10de - - -	
Proviant-Regnskabet.	Til Brygning udleveret - - - Malt og - - - Humle for N. N. Mand i N. N. Uger.	
	13de Dito	
Handels-Regnskabet.	Kolonisten N. N. leverede til Handelen ¼ Balle Sælspek til 24 ß. og - - gemene Sælskind a 6 ß. er - - - Derforuden 6 ß. i Premie for hver Sæl, er - - - - giør tilsammen - - - - - - som i Gage-Bogen blev ført Kolonisten til Indtægt. (NB. naar bemeldte Premie for Sælhunde skal vindes, maae de være fangede i egne, af Kolonisten selv rygtede Garn, og strax efter Fangsten fremvises for Kiøbmanden. See Instruxen 3 Post §. 3.)	ført Kolonisten til Indtægt.
Dito.	✲ ✲ ✲ Grønlænderen N. N. fra N. N. borgede (de borgede Vare opregnes med tilsat Pris) tilsammen (f. Ex.) 4 Rdlr. ✲ ✲ ✲	borget for 4 Rdlr. Den 18de - - - pag. - - leveret til Afdrag 2 R. Den 23de - - - pag. - - ganske afgiort.
Material-Regnskabet.	Til Bødkeren blev leveret N. N. Splitter.	
	15de Dito	
	Baaden kom hiem fra Handels-Togt og bragte følgende:	
Handels-Regnskabet.	1.) Fra N. N. Plads, N. N. Mile fra Kolonien. Hos Grønlænderen Jonas indhandlet (de grønlandske Produkter med vedsat Priis for hver) udgiør (f. Ex.)	ikke betalt. Er siden under 20de - - pag. - - betalt.

Regnskabet hvortil det passerede henhører.	Anno - - - -	Anmærkninger.
	den 15de - - -	
Handels-Regnskabet.	(f. Ex.) 3 Rdlr. 24 ß. kunde nu ikke følge med til Koloniien for at afhente sin Betaling (Aarsagen anføres, og dette maae altid iagttages, uden at give flere Exempler derpaa.)	
Dito.	Hos Grønlænderen Kejajuk (Varene specificeres) tilsammen (f. Ex.) 2 Rdlr. 48 ß. Fik paa Stedet til Afdrag N. N. Pund Tobak til 48 ß., igien 2 Rdlr.	Grønlænderen tilgode 2 Rdlr. Bemeldte Krav er forflyttet til 25de - - - pag. - - - -
	2.) Fra (Stedet og dets Beliggenhed), hvor Grønlænderne vare bortreiste.	
Dito.	*a)* I en Hule, hvor der laae til Mærke (dette beskrives nøie) forefandtes (f. Ex.) 3 Ballier Sælspæk a 1 Rdlr. er 3 Rdlr.	ikke betalt.
Dito.	*b)* I en Hule med vedlagt Mærke (som beskrives) fandtes (f. Ex.) 2 Ballier Sælspæk, der, efter sin Beskaffenhed, ikke kan ansettes høiere, end 72 ß. pr. Ballie (eller hvad det maatte findes værd) udgier 1 Rdlr. 48 ß.	ikke betalt. Er siden under 23de - - pag. - - afgiort.
	17 Dito	
Proviant-Regnskabet.	Formedelst stor Trang blant Grønlænderne ved N. N. blev til dem uddeelt følgende (her specificeres det, i Overeensstemmelse med Instruxen, uddeelte, ved Vægt og Maal) udgier i alt - - - - -	
	18de Dito	
Handels-Regnskabet.	Grønlænderen N. N. fra N. N. som sidstafvigte 13de - - - pag. - - - borgede Handelsvare for 4 Rdlr., leverede til Afdrag (her specificeres de grønlandske Pro-	Rester 2 Rdlr. afgiort den 23 de - - - pag. - -

dukter

Regnskabet hvortil det pass. rede henhører.	Anno - - - -	Anmærkninger.
	den 18de - - -	
Handels-Regnskabet.	dukter med vedsat Pris) tilsammen (f. Ex.) 2 Rdlr., skylder endnu Kiøbmanden 2 Rdlr.	
	✻ ✻ ✻	
Material- og Inventarii-Regnskabet.	Til at reparere N. N. Sluppe leveret Tømmermanden (det leverede specificeres.)	
	20de Dito	
Handels, Material- og Proviant-Regnskabet.	Med Skibet N. N. ført af N. N., modtaget fra den Kongelige Handel i Kiøbenhavn (her specificeres det modtagne ved Tal, Vægt og Maal, under 3 Classer: Handelsvare, Material- og Inventarii-Sorter, Proviant. Derimod anføres Commissions-Gods og bestemte Specerier (som, imod Qvittering, leveres Vedkommende) ikke i Regnskabs-Protocollen, med mindre det, enten formedelst Dødsfald, eller anden Aarsag, ikke kan komme til Eieren, og derfor tages til Indtægt.)	
	✻ ✻ ✻	
Handels-Regnskabet.	Grønlænderen Jonas fra N. N., som under 15de - - - pag. - - - fik tilgode for grønlandske Produkter 3 Rdlr. 24 ß. afhentede sin Betaling i følgende Vare (disse specificeres, som sædvanlig, med Prisen hos) udgiør 3 Rdlr. 24 ß.	afgiort.
	21de Dito	
Dito.	Grønlænderen N. N. fra N. N., som sidstafvigte 10de - - - pag. - - - fik tilgode 5 Rdlr. tog ved Handelen (Varene specificeres) tilsammen (f. Ex.) 2 Rdlr. igien 3 Rdlr.	Grønlænderen endnu tilgode 3 Rdlr.
	✻ ✻ ✻	

Grøn-

Regnskabet hvortil det passerede henhører.	Anno - - - -	Anmærkninger.
	den 21de - - -	
Handels-Regnskabet.	Grønlænderen N.N. fra N.N. borgede hos Kiøbmanden (Handelsvarene opregnes) udgiør (f. Ex.) 1 Rdlr.	borget for 1 Rdlr.
	✻ ✻ ✻	
Inventarii-Regnskabet.	En Sluppe uheldig forlist med (f. Ex.) 4 Aarer.	
	23de Dito	
Handels-Regnskabet.	Fra Kolonien N.N. modtaget til Indtægt følgende Handelsvare (de specificeres.)	
	✻ ✻ ✻	
Dito.	Grønlænderen N. N. fra N. N., som under 18de - - - - pag. - - - blev ved Afregning skyldig 2 Rd. betalte disse i Dag med følgende Vare (de anføres med hossat Pris) tilsammen 2 Rdlr.	gammel Gield betalt.
Dito.	Fik atter paa Borg (Handelsvarene specificeres som sædvanlig) tilsammen for (f. Ex.) 72 ß.	men borget for 72 ß.
	✻ ✻ ✻	
Dito.	Grønlænderen N.N. fra N.N. vedkiendte sig de under 15de - - - - pag. - - - , No. 2 anførte, i Hulen Litr. *b*) forefundne 2 Ballier Sælspæk til 1 Rdlr. 48 ß. og modtog Betaling derfor i følgende Vare (specificeres) tilsammen 1 Rdlr. 48 ß.	afgiort.
Dito.	Han bragte nu med til Handelen (Produkterne specificeres) tilsammen (f. Ex.) 1 Rdlr. 6 ß. Derfor betalt (Handelsvarene anføres) udgiør 1 Rdlr. 6 ß.	betalt strax

Grøn-

Regnskabet hvortil det passerede henhører.	Anno - - - -	Anmærkninger.
	den 25de - - -	
Handels-Regnskabet.	Grønlænderen N. N., som i Handelens Ærende har været som Expresse ved N. N. Kolonie, blev derfor udbetalt (Varene) tilsammen - - - - -	
Dito.	Grønlænderen Kejajuk fra N. N., som under 15de - - - - pag. - - - fik tilgode 2 Rdlr., bragte i Dag 1 Ballie Hvidfiske-Spæk til 1 Rdlr., og 2 smaae Ballier Sælspæk a 24 ß., tilsammen med det forrige 3 Rdlr. 48 ß. Derpaa bekommet følgende Handelsvare (specificeres) udgiør 48 ß., igien til Bedste for Grønlænderen 3 Rdlr.	Grønlænderen tilgode 3 Rdlr.
	28de Dito	
Handels-Regnskabet. Material- og Inventarii-Regnskabet.	Med Skibet N. N. ført af N. N. afsendt til den Kongelige Handel i Kiøbenhavn, (her anføres alt det som har været taget til Indtægt ved Regnskaberne i Grønland og nu igien gaae ud af dem, enten ganske, som, f. Ex. de grønlandske Produkter, eller paa en Tid, som Inventarier, der hiemsendes til Reparation, eller Foustager, der komme og gaae. 1) De grønlandske Produkter specificeres, og Antallet af hver Sort anføres tilligemed Prisen, i Overeensstemmelse med det hiemsende Handels-Regnskab. 2) De hiemgaaende Material- og Inventarii-Sorter opregnes med Forklaring til hvad Brug eller i hvad Hensigt.	
	31de Dito	
	Det Brændevin, som i denne Maaned glasvis er tildeelt Mandskabet, beløber til N. N. Potter.	

Anm.

Regnskabet hvortil det passerede henhører.	Anno - - - -	Anmærkninger.
	den 31de - - -	

Anmærkning. Naar en Grønlænder, der under en vis Dato er anført som Creditor eller Debitor for en Sum, derefter paa forskiellige Tider enten faaer eller betaler noget til Afdrag, uden videre nye Mellemregning, haver han sin Conto paa det første Sted, som, f. Ex. i nærværende Schema under 13de - - - - -, hvor Grønlænderen N. N. staaer anført som Skyldner for 4 Rdlr. og hvor det tillige findes antegnet, at han under næstpaafølgende 18de - - - - har betalt til Afdrag 2 Rdlr., og endelig den 23de Dito ganske afgiort sin Gield. Men dersom Grønlænderen derimod, inden den gamle Gield eller Krav er afgiort, faaer nye Mellemregning, og det gamle ikke i Forveien kan afgiøres ved Liqvidation, (saaledes som det ovenfor befindes iværksat under 23de - - - hvor Grønlænderen N. N. efter afgiort gammel Gield, borger paa nye for 72 ß.) forflyttes Gield eller Krav, fra det Sted, hvor de først vare anførte, til det, hvor Mellemregning skeer, og hvor Grønlænderen da faaer sin Regning, som, f. Ex. i denne Formular under 15de - - - -, hvor Grønlænderen fik tilgode 2 Rdlr., der bleve forflyttede til den 25de

Dito,

Regnskabet. hvortil det passerede henhører.	Anno - - - - den 31de - - -	Anmærkninger.
	Dito, siden nye Mellemregning da passerer, hvorved Kravet stiger til 3 Rdlr.	
	I Almindelighed bør Afregning skee, snarest muelig, og Mellemregningerne være rene.	
	✻ ✻ ✻	
	Forestaaende N. N. Maaneds Regnskab har jeg nøie giennemseet, og kan med Sandhed bevidne, ei at være vidende, at det ringeste deri er urettelig anført, eller at noget er udeladt, som burde været antegnet.	
	N. N. Assistent ved Kolonien N. N.	
	(er der ingen Assistent, undertegne)	
	N. N. Bødker ved Kolonien N. N.	
	N. N. Tømmermand sammesteds.	
	NB. Forefindes der i Regnskabet Urigtighed, Maculationer, aabenstaaende Rum, som burde være fyldt, eller paa nogen Maade Mangel, anføres saadant i Attesten.	

SCHE-

SCHEMA,

Hvorefter Kiøbmændene og øvrige Handels-Betiente i Grønland for Eftertiden have at indrette deres Journaler.

1.

De have ved hver Maaneds Udgang kortelig at anføre hvad Forretninger de have havt i Henseende til Reparationer, Huses Bygning, Brændsels Samling o. s. v., samt hvorledes Veirliget har været. Tillader Tiden det, ønskede man og over sidstbemeldte en kort Tabel ved Journalens Slutning.

2.

De skal ved Dag og Datum neie antegne, hver Handels-Togt de giøre, hvad Dag den begynder, hvorhen den gaaer, om dertil bruges 1 eller 2 Baade. hvormange Folk de have havt med sig, hvormeget de paa hvert Sted indhandle, og naar de komme tilbage.

Det samme gielder om Vinteren, hvor og naar de bruge Slæder.

3.

Ligeledes anføre de i deres Journal, naar Grønlænderne selv bringe noget til Handelen, hvorfra de ere, og hvormeget de af hver Sort levere.

Saa antegnes og, naar reisende Grønlændere passere Kolonien, hvorfra de komme, hvorhen de agte sig, og hvad Tidende de bringe.

4.

4.

Enhver Kiøbmand skal, om han nogenlunde kan, selv komme i det mindste engang om Aaret til hvert Sted i hans District, hvor Grønlændere staae, eller pleie at boe, og da, saavidt muelig, antegne paa hver Plads:

1) Hvormange Familier der ere, af hvor mange Mænd, Qvinder og Børn de bestaae; hvor mange Erhververe der gives imellem dem og hvor mange af bemeldte Familier der boe bestandig i Districtet eller vanke om.
2) Hvormange de døbte og udøbte ere.
3) Hvormange af Familierne nogenledes nære sig og hvormange ikke.
4) Om de siden sidste Aar have aftaget i Henseende til Mængden og Erhververne, eller ikke, og hvorved.
5) Om de gode Fange- og Nærings-Pladse ere beboede af Grønlændere eller ikke, og hvad Kiøbmanden derfor har udrettet.

Hvor Kiøbmanden, formedelst andre vigtige Forretninger, ikke selv kan komme, sender han sin Assistent.

Begge vil vel vide at giøre disse Jagttagelser, uden at de enfoldige Grønlændere derfor skal blive opmerksomme eller urolige.

5.

Ved May-Maaneds Udgang anføres nøie, hvormange Grønlændere der om Vinteren have boet ved Kolonien, om de der have kundet fange noget, hvorledes de have staaet sig, og om de ere flere eller færre end forhen.

Ligesaa giver Kiøbmanden da, efter forestaaende Forskrift, en ongefærlig (dog saa nøiagtig som muelig) Fortegnelse paa de sig i hans hele District opholdende Grønlændere.

6.

Ved alle Kolonier i Almindelighed bør i Journalen, ved Dag og Datum nøie antegnes.

1) Naar

1) Naar Sælhundene gaae til; hvilken Sort, hvorledes og paa hvilke Pladser Fangsten er, eller høres at være.

2) Hvad Fiskerie der ellers i Districtet falder, og hvorledes det nyttes.

7.

Ved de nordlige Kolonier, eller hvor der gives Leilighed til Hval- og Hvidfiskefangst, anføres under Dag og Datum:

1) Hvad Tid Hvalene først have ladet sig see, hvad der daglig høres derom, hvad man giør for at fange dem og hvorledes det lykkes, samt hvad derved for Fremtiden kunde være at iagttage.

2) Det samme gielder i Henseende til Hvidfiskene.

3) Om Suarset, eller den Aabning Søedyrene selv giøre sig, flittig søges efter, og om saadanne ere fundne.

4) Naar Havnene lægge til med Jis, naar de igien aabnes og hvad i Anledning deraf kan være at erindre.

8.

De have ved Junii Maaneds Udgang, eller, om Jornalen før hiemgaaer, ved Slutningen af May, at antegne i deres Journal med Sandfærdighed og Frihed, samt efter deres beste Overbeviisning:

a) Hvorledes de, som ikke ere Handelens Betiente, opføre sig i Henseende til den og Landets Indbyggere, om de nemlig hindre eller befordre Handelens Drift og Grønlændernes Næring, og om de vedligeholde Eenighed.

b) Hvorledes alle de danske Folk skikke sig paa Kolonien, om de ere troe og lydige, forstaae hvad de bør, og føre et ordentlig Levnet.

c) Om de tilsendte Vare af alle Sorter saavelsom og Victualier ere gode eller ikke, hvilke der have været slette, og hvori det har bestaaet.

9.

En Kiøbmand maae og skal frit anføre hvad han i det løbende Aar har giort til Handelens Bedste, Fangstens Floer og Grønlændernes Opkomst.

Saa skal og alle de gode Forslag, som modent Overlæg, egen Erfaring og grundig Kundskab om Stederne og deres Beskaffenhed kan give Handelens Betiente Leilighed til at giøre, altid blive her vel optagne, ligesom det og skal staae enhver af dem frit for, at sige sine Tanker over de Forsøg, som herfra giøres der i Landet, og at opgive alt hvad de veed til Handelens bedre Fordeel og Landets fulde Nyttelse.

Directionen vil heraf giøre sig den beste Brug, til at udmerke Flid og belønne Fortienester.

10.

Mod Enden af Journalen anføres: hvad Dag Skibet ankom paa Havnen og igien afgaaer, hvormeget dermed hiemsendes af Spæk, Skindvare, Barder ɔc.; om Handelen har været god, taalelig eller slet; samt i hvad Tilstand Kolonien og dens Bygninger ere.

11.

Journalerne sluttes hvert Aar ved Skibets Afgang fra Havnen, og begynder fra den Tid igien for det følgende Aar. Skulle noget forefalde at antegne, efterat Journalen er sluttet og medens Skibet endda ligger paa Havnen, indberettes det i Brevene.

foto 158.506